

بازدید شد
۱۳۸۲

بازرسی شد
۶ - ۲۷

کتابخانه مجلس شورای ملی
۵۵۵۲

شماره ثبت کتاب	۱۲۰۰۱ ۵۰۶۸۱
موضوع	۱ ۱۲۰۰۱
مؤلف	.....
کتاب ذوالفقار	.....
کتابخانه مجلس شورای ملی	.....
تاریخ ثبت	۱۳۸۱

نسخه فهرست شده
۵۵۵۲

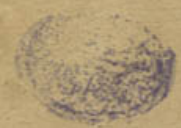
٢٢٢

١١٥

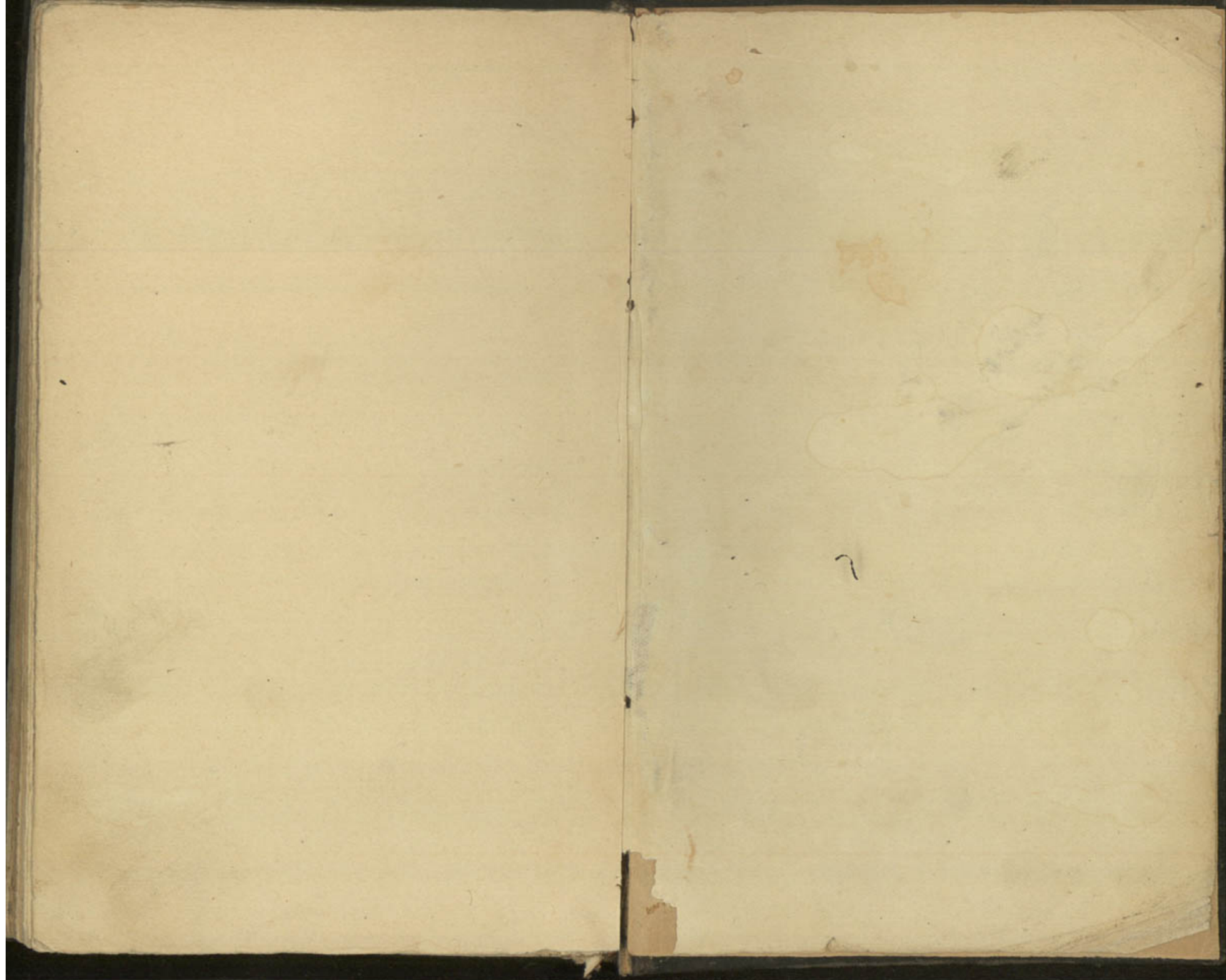
١١٥

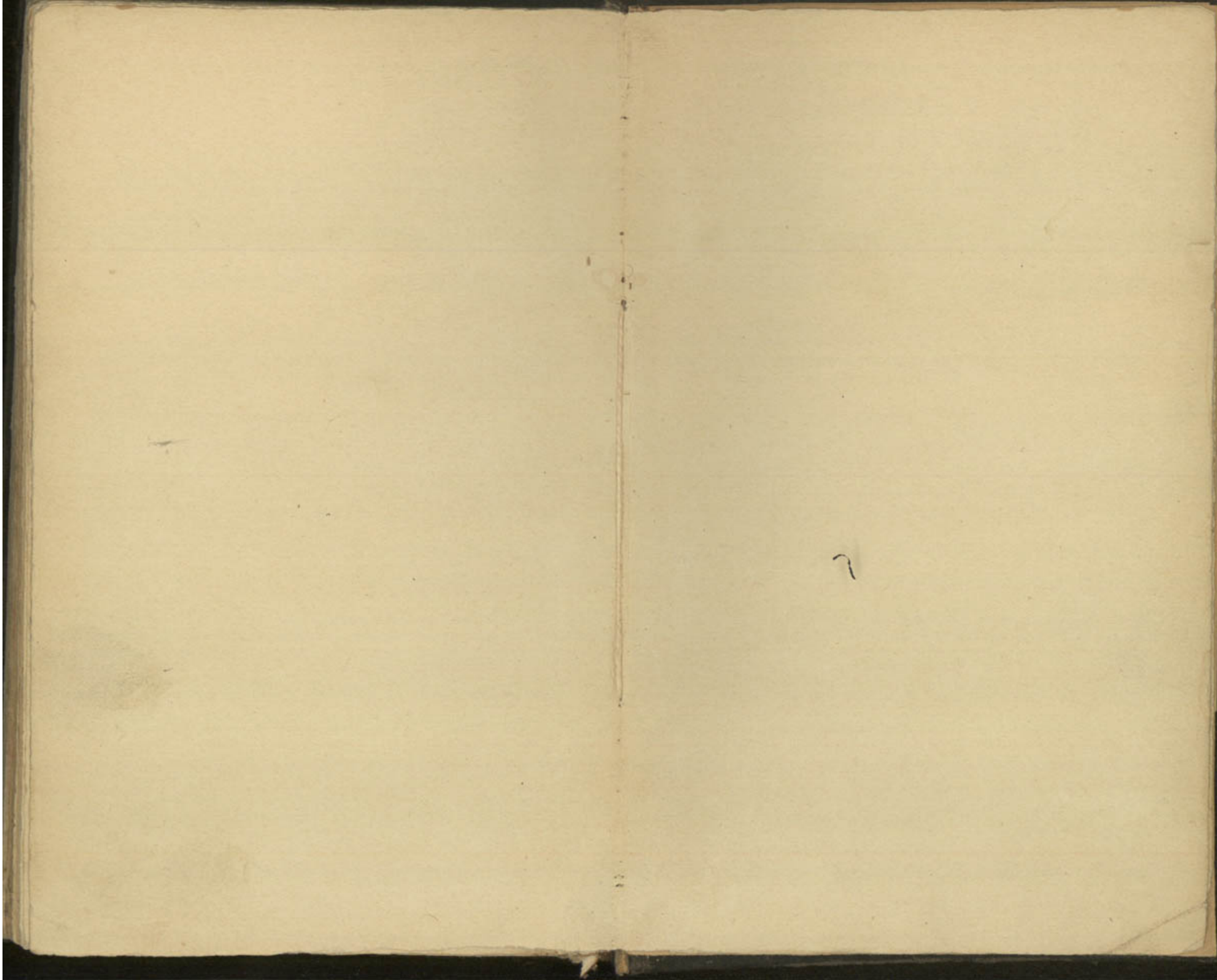
لنظرة الفقير المذنب
عبد القادر السمرقندي
الغفر الله له ولوالديه
المدين
المراد المصطفى
المصطفى
بدر

٤٦٥

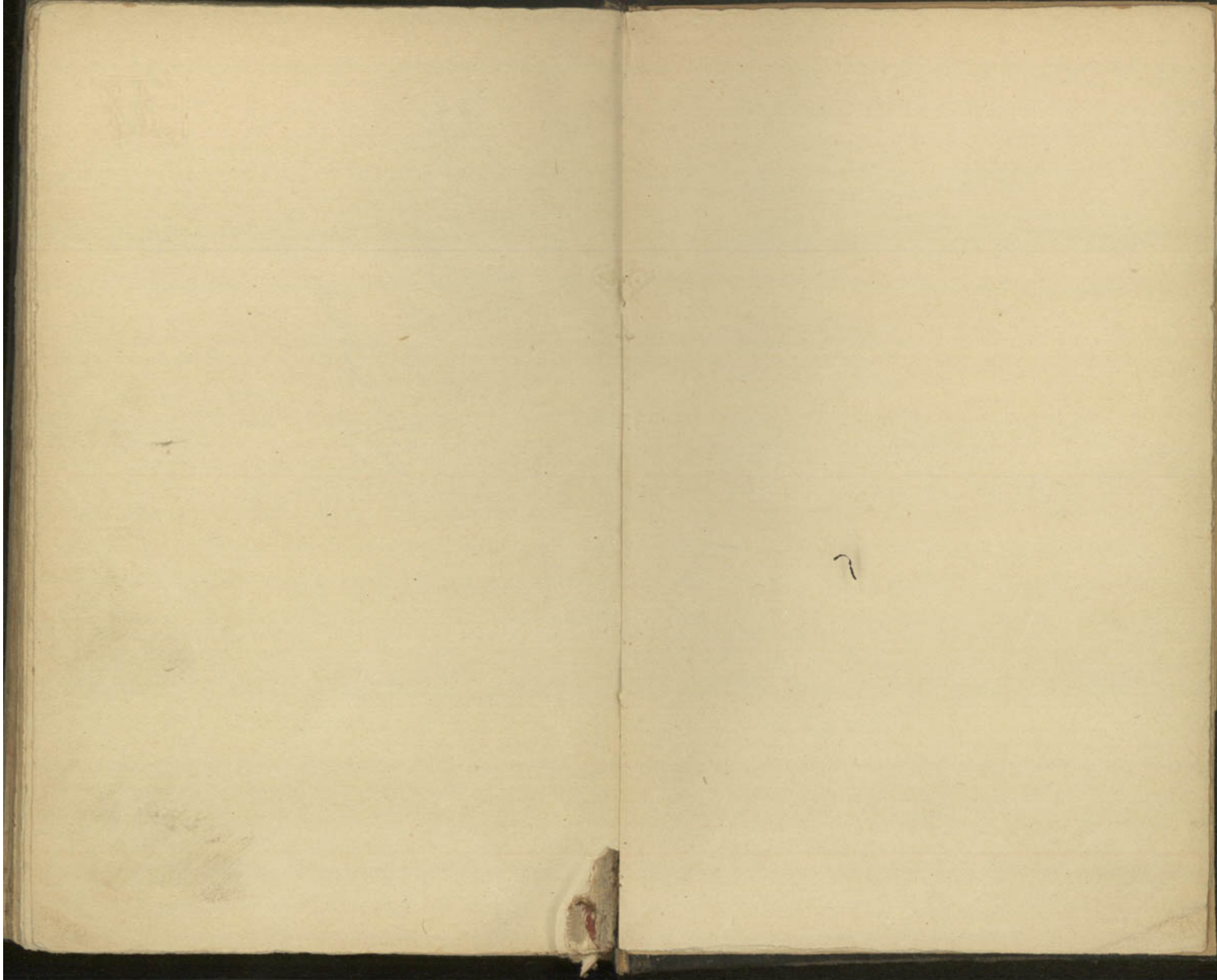

لقد نزلت انساب ابي بكر محمد

عنه كتاب ذو الفقار

هَذَا كِتَابُ ذَوَالْاَلْفَا

کتابخانه
مجلس شورای ملی

فصل اول در بیان احوال و احوال و احوال
فصل دوم در بیان احوال و احوال و احوال
فصل سوم در بیان احوال و احوال و احوال

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
حمد سزاوار کامل جامع مبتدا از عین
وحکیم سر و فسانه العیوب است
و درود کامل قرین روان کامل مکمل
هادی و شافع مشفع معاصی است
و استمداد میجوییم از قلاع قلاع ظلمت
و جفا و کاشف غطاء از عین صفوت و
صفا علی عالی اعلی روحی و روح
العالمین له الفداء و بعد چون
باغوا و شیطان معصی در عموم بلاد
حضورنا

فوالفطار

خصوصا ایران افشار یافت و باعث خرابی
ابدان و ادیان مردم ستم ضعیف اهل ایمان کرد
و شیطان با تر از ان دای هرگز گنا نمبرد که مستی
بقلیان تریاک و بمضمون خبر اذ اظهر البتد فلیظهر
العالم علموا به و لکن منکم امة یدعون الی الخیر
یا المعروف و یدعون عن المنکر هر کس که اهل
باشد لازم که در پی دفع ان کوشید که
بوجوه و بمنع ناهی باشند و انکسکه استطاعت
این امرند داشته باشد بزبان در تدارک تجزیه
این بینان باشد و لا یقلب منکر باشد و کلام
لسانی را همه جا و اغلب جاها نشود رسانیدن

۲ و بکلام کتی بهتر توان انکار این عمل
شنیعرا انتشار دادن و از علماء معروفه کم
کس متعرض این فقد گردید و بعضی هم که نوشتند
در این باب نوشته آنها از کثرت اختصار و
عوام فہم نبودن عبارت چندان مفید نیفتاد
لہذا این احقر علی بن خود لازم شمرده و این مسئلہ
رسالہ قرار دادم و اورا ذوالفقار نام گذاشتم
امید کہ در دفع فساد و اصلاح عباد و تعمیر بلاد

فائده بخشد و این رسالہ را مرتب کرد انیدم
بر مقدمہ و چند فقرہ و خاتمہ **مقدمہ** در

داده اند
بحث بدانکہ بعضی از جمله عاذا خود قرار

کشیدن

کشیدن دود تریاک را بنفس و اقسامی برای ان
وضع کرده اند چنانچہ در اوایل رسم شدن ان و ہم
اکنون در بعض بلاد مثل غازی قلینا انشی دانند
کہ کوزہ ای کسرا و سوراخی کوچک کرده کمر
او و بر در او نپی با سنگام چسپانیدہ و سرش
فی را بدہان میکذارند و جبہ ~~کمر~~ تریاک را با
انک نرم کرده بر ان سوراخ کوچک میچسپانند
و با انبر تاثیر انودیک ان تریاک بر دہان
میکنند و ان تریاک دودی میکند و نظیر
فیس چینی ازان فی و دہان ظاهر میشود
و قدری کہ سوخت و تریاک روان شد

سیمخی باریک بروی آن تریاک در آن سوراخ
مید و انند و باز با ناکشت مثلا اطراف او را برده
سوراخ جمع کرده و باز کمی دیگر میکشند و هكذا
و این زمانها بجهت تسهیل در اغلب بلاد نمایند
چراغی رسم کرده اند و کیفیتش بر همان قسم است
مگر آنکه چراغی و فیتله روشن میکنند و بر
اوشیشه مثلا میکذارند که شعله يك منفه
مثلا داشته باشد تا شعله را جمع کند و
سوراخ کوچک قلیا نزدیک اشعله و
سوراخ کثاد را بد همان گذاشته میکشد
و فرق این دو آن است که در این قسم باید
تکیه کند

تکیه کند شخص کشنده تا قلیان بر شعله رسد
مگر بکلفت او را بلند نماید و در آن قسم نشسته
هم سهل است و زحمت انقسم اول پیشتر است
لهذا بیشتر طول میکشد از اینجهت کمتر
کشیده میشود با انقسم و از این بابست که ضرر او
کمتر مینماید و لاسک برادر مشغال است و کم
اول را منسوخ کرده اند و در هر دو قسم جنبت
بجسب اشخاص تفاوت طرد از بیم خود الی غیر
و زیاده هست کشنده ها هم تفاوت دارند
در کشیدن بعضی دو سه قلیانی میکشند بعضی
زیاده الی چهار پنج مثقال و زیاده و تمام او قلیان
بیداری و بعضی بیشتر مبتلا کشته و گرفتار جوهر

شده اند و او چنان است که تریاک که کشیده شد

در صوفش لطیفش بنفس جذب شد ^{عربی} و فضله و

از آن با استعانت همان سینه داخل انوس ^{شده} رخ

در بطن انملعون میماند کم ^{میکنند} که جمع شده و انزال

و میجوشاند و از آن صغوی میگیرند و نام او را ^{تریاک} جوهر

میکوینند و شیر افکن لقبش گذاشته اند و در واقع شیره

افکن است لهذا کسانی که مدت ها عادت بقلیان

تریاک دارند و از باب آنکه عادت سبب آن است

که انگلیفیت چندان محسوس آنها نمیشود و از این

جهت هم روز بروز زیاد میکنند در قلیان پس بعد

از غیر از زیادتی آن از باب کم کیفیت بردن یا وسعت

نداشتن بیست و چهار ساعت ^{زند} مشا که جوهر هر پیرا

و هر قلیان آن کار بسیار فایده تریاک میکند ^{شده} و

کش ها باز در میان تریاکها محسوس میشوند ^{فیمت} و

کذا فی هم جوهر ^{خنده} انوس گذاشته اند بلکه منگور شد

که بعضی عدا تریاک را بقصد جوهر میسوزانند

بالا فرار از همدانها آنکه جوهر کشیدن اسباب

آن شده است که در کار و اگر دانند و با اصطلاح

اهل آن فن یا چراغ فرار داده اند که تریاکها

انها نجا جمع میشوند و جدا نمائند مات آنها

مشغول است که آنها بر قلیان او تریاک ^{میکنند}

که سوخته بر او بماند و همین اسباب

آن که هرزه ها و تریاکها دور هم جمع

شده بعضی جوانها بوالهوس را در دام

می اندازند و علاوه بر ضلال اضلال غیر
 مینمایند و همین باز یاد شد نریاک کش است
 در بعض جاها یا جا غها با جی هم بعضی میدهند
 که بایها مضوحه لدا خدین بود و باشد اینها را
 منع از ادخال رجال نمانند و بعضی از حال او
 کیفیت ان در طی این رساله ذکر خوا
 شد و هم اقسام ان حرام است عقدا و
 عرفا و شرعا و مله و دیو لئو دنیا و دینو با اگر
 چه اخر است حرمة از او وسط و او وسط
 است حرمة از اول است و لکن لا ثمانو
 بین الاعلام و الشر و در حرمت ان آله
 است از کتاب و سنت و عقل و نقل
 فقہ اولی در مضا شریقیون بد آنرا
 است مضا شریقیون و افیون

فقہ او

عمر

بمعنی مسبت یعنی چرت او زند و بحال کشند
 و در درجه حکام سرد و خشک او مناسب
 طبیعت موت است نه حیوة و لهذا دو قسم
 او کشند او متحد است و منوم و بچیر کنند
 عضود را و جاع و مسقط است کاپس اگر انرا
 ششید پس بدانکه خداوند بقدرت کامله
 خود قلب را منبع حیوة قرار داده
 در جوش است و مثل چراغ که قند دارد
 و سر و غنی و سرد شتی او با طرف خاندن
 منفرد میشود خدا هم در کار خاندن
 سلطوبتی قرار داده و حرارتی که
 ان حرارت بواسطه ان سلطوبت بر جا
 و ان سلطوبت بر حرارت مشغول است
 بجا سردی و چراغ و نور حیوة با نواسطه

از طلب باطن منفرد میشود و خالصان بغموسر میرود
 و حواس منبع انها آنجا آود در اول سن رطوبت فله
 و حار کماله او هر چه بتن پیری میرود انحراف
 کم کم از رطوبت را تمام میکند و همیشه بر ریشه
 خود میزند و انحراف هم کم کم
 میشود تا آنکه از رطوبت تمام
 میشود ان حرار هم خوا موثر میشود
 چنانچه چراغ بنام شد و زو غو خوا
 میشود و لهذا در پیرها فوجات
 غریبی کند میشود و جرات غریبه
 مستولی میشود و ز طود را انها کم
 و رطوبت غریبه زیاد و محنا چند
 بخورد و حب و پاک باس هو
 پاریاضت و نخوز ا لک

و در پیری

و هر چه زود تر از رطوبت بجهت
 باید عمر زود تر تمام میشود و هر چه
 باعث نقصان از رطوبت و اطفاء
 انحراف است باعث بر کشیدن
 عمر است از این که کسان که کمال
 حرکات بسیار متعبه میامیازند
 و تمکلات شدیده میکنند و
 کارهای شاقه میکنند مثل
 محالهایی که بی باکانه کار میکنند کم
 عمر میباشند در غالب و لهذا
 انها که همیشه در غند صاحب
 کنند که حرکت روحانی و نفسانی
 زیاد دارند و کسانیکه صاحب
 هم عالی اند و بمقصود خود

نمیرسند درق میکنند بسیار
 در تحصیل علوم و کالات بهر
 می رسند بلکه خجالت کشند
 مضطرب و فرج مضطرب اسباب ^{است} است
 میشود و خود تراک طبعش بود
 که ضد حرکت است و صاحب
 پیوست است که ضد طوایت
 و محقق و خست کند است در
 وقت کشید و ضغوش بطریق دود
 و بخار هوشش می رود و بواسطه راه
 بقلب و باعث تمام کردن ^{بسیار} طوایت
 غریزی و خواسته کردن حرکت ^{بسیار} غریزی
 بطبیعه و لهذا اغلب تراک کشنده
 نسبت بان اندازد که از هیکل آنها

و فانه

و فبانه آنها از گوش و کف دست
 پیشانی و غیر آنها و از طالع آنها و هم سنها
 آنها و ارحام و اهل بلد مثل استنباط
 میشود که عمر خواهند کرد کمتر
 میکنند بلکه اغلب کم عمر
 میشوند و علامت کم عمری آنها در
 حیوة آنها از حسن و حرکت باندازد
 خود آنها می افتند و این مطلب هم ^{بسیار}
 معلوم است هم تبحر به مضبوط است
 و دیگر آنکه خداوند برای قلب
 انقباض و انقباضی فرما رسد داده که
 در وقت انقباض هوای کثیف شده
 را بیرون اندازد و در وقت انقباض او است
 هوای از خارج بخود بچند می کشد تا آنها را

از آنکه
نیز معلوم میشود

دوالفقار **تریاک**

که درون آن بوده و غلیظ و کثیف شد و بواسطه
 نیروی قلب بوده بحال مرد و فروغ شود و نسیم
 دهد و لهذا در بدن رکهای و نندک قرار
 داده که هوای از مسامات بدن بدرون برسد
 هم هوای طراست و تازه تر است مروج شد
 و قلب با انبساط است و از این باب است
 که اگر کسی را در خانه کنند و سینه مسامات
 آنجا کنند بخوبی که هوا از خارج داخل
 نشود مانند آن فاضله که هوای صاف
 آنجا نماند بلکه بدرون و بیرون
 نفس بر او تنگی میکند زیرا که هوای
 نسیبند که ترویج کند و لهذا که هست
 که کثیف شده بخارج خانه که از قلب
 بیرون انداخته شده قلب قبول نمیکند
 و با او را

دوالفقار **تریاک**

دو بان او را و لهذا در ذره بر جامه
 خواب نفس تنگی میکند و لهذا ما
 در آب که غیر جاری زود میبرد
 برناظر معلوم میشود که کانه او اینها
 طبعش بر نمیدارد و سرش از آب
 بیرون میآورد و لهذا است که بعضی
 بخوابان شبان نشاط میشود و بعضی ^{ضیق}
 و مستخرپ بعضی را و اح بعضی بخوابان ^ن مناسبه
 از روغن بنفشه میکنند که بعضی شبان آنها را
 مشاهده میشود و اغلب در فصلها و
 کنار سینه و او بر او و هوای خوب خوشی
 برای نفس پیدا میشود و در هواهای

منته خفگی و نوره گی و انقباض میاید و
 لهذا بوی خوش و بوی کاهکال مشکا سبب
 لجوش آمدن است و لهذا در شهر
 امر شده بخاروب کردن خانه و پیر
 ردن کثافات و یک متر در معاز
 طول دادن در بیت الخلاء همین است
 و سرایت و باء انرا بفقن هوا او هوا
 که از روی جف و اشیا و منته
 میاید اغلب موجب امراض رده است
 و متلا هوایی که کشیده شود از خود
 پیه و پائش و بعد عبور
 بر نریال کند و بعد بران

و ناله قلبی

دوره قلبان که از لغف از جالسین
 مجلس متاژند و بعد برانی
 عبور کند خصوص ~~نریال~~ ^{بد}
 در انتخاته ها و پیاچراغهای
 کشف و بقلب برسد و
 مدتها هم بر او بنوال باشد البته
 باعث کفایت میشود خصوص ^{نریال}
 بنا بسیار بشد هم بکشند و بیک
 نفس حتی افکار نریالی عاده میباشند

که فلان ثنبا کو راهم بپکنش بکنشد
و هر وقت فلان را دودش مدتی
در دها نگاه میدارند و
دها نیز بهم میکنند سرشد بعد
که جرم دود در بره و آلات سینوردها
نشست صغور و در راهها میکند
و لهذا نریها کی کثیرا و نسیاط
بسیار که دیده شده و دیگر آنکه
هر دود و دخانی که در جای

عائز به جا

بماند چه جای آنکه مدتها
بماند خصوصا اگر محال بر طوبت
بماند و محاله جرم اند و دیگر
بمچسبند چنانچه خانه های باندک
ان شمساه میشود و چنانچه در فلان
ثنبا کو بماند از نمایی مژد و دست
میشود با آنکه دود از او
اب عبور میکند و این مطلب ^{جلوه}
در کتابها خوب مشهور میشود پس البتة

جرمی از از در قلب و ممر حلق و
 مری و ریه و صدر می نشیند که
 اگر نبود حرکت های زفا و سر و غرو و شینی
 خوردن نریاکی البتہ بزودی خفه
 میشدند و مبتلا با مراضی می کشند
 و اکثر اعضا می جو که که انجم می
 و بالآخره البتہ مضر است و دیگر
 اندک ریه جسمی است صنا چشمیها
 و مسام

کافی

کافی
 کانی بخار را که از معده بسبب طبع او اواز کند
 بسبب طبع دوم و از قلب بسبب طبع
 سوم بسبب مایه و رطوبت فضلته
 میشود و بخار ریه که که بخود بر می چسبند
 که هر با جمیع می شود که اگر جمع شود امراض
 سینه و ریه و جنب پیدا میشود
 مثلا ذات الجنین و در سهام و ذات
 ذات الریه متکافیه و رطوبت
 و اما از آنکه پیدا میشود و در
 ذات جنین متکافیه و رطوبت
 جذب و مسام او را اندک میکند و
 خشک میکند که از رطوبت باجم از ریه

از این جهت فرطی است که جمع میشود
 و چنانچه ساقها معلوم شد
 هر چه فرطی است اصل که شد و حرکات
 عزیزانه که شد فرطی غریب بود
 شد و حرکات غریبه مستولی میشود
 بسیار از آنکه فراموش کرده اند بلکه
 که است که مینال شود بجز سینه و
 جنب خصوصاً که چاشنی بود بلکه
 با کفین کشد است و اغلب آنها فرودی
 با اینگونه امراض مینال میشوند مگر
 نادرا کسی حرکت زیادی داشته باشد
 که با نسبت این طوری بعضی با خود لک خلیل
 رود از این جهت کفیم معلوم شد شد

در این صفت و در این صفت که در این صفت
 در این صفت که در این صفت
 در این صفت که در این صفت

بگویند

چگونگی است که در این صفت
 بانگ زودی اگر چه بسیار خوشتر است
 و از کردن شوکه در او از مبد هند نسبت
 اعضاء صدر و ریه نمیشوند باسانی
 بد هند و دیگر آنکه بواسطه کند شد
 روح حیوانی حرکت از اعضاء و حواس
 اعضاء که میشود و در این صفت
 میشود که کسانیکه بسیار جا بوده اند
 بسیار چنانچه در راه و کاهل میشوند که
 کانه تغییر کرده اند و دیگر آنکه نمود و پدید
 و هم سوز و جان شدن لامحاله بمصوبه و
 و مشیت و مصلحت و اینها هم میشوند و معلوم

مگر بعد از کار کردن غاده و غازی به
 راجعها ^{ست} ششبعی یکی جاوند که جذب
 غان اکند در معدن اولی و دوم و در باقی بدن
 از کلسوم و کلسوم و دم و جذب حرکتی است
 و حرکت محتاج است بحرارت و دیگری
 ماسکه که غذا را نگاه دارد تا فواید
 ماضی که در خود را بکند و نگاه داری
 بجمع کردن بعد است الف خود را بران
 و انهم حرکت است و دیگرها ضمه که کشند
 راجع کنند و معلوم است که این
 محتاج است بحرکت از اندو و دیگر
 طایفه که زیاد فی ابواب و تفاوت عرف
 دفع کند این هم حرکت است پس
 هر چهار را حرکت خدمت میگویند
 و هنگامی که طوبی اگر باشد غذا نفوذ

اعضاء

اعضاء نماند و بعد منسک نشود تا
 باعضاء شود و بخند شد هم بد و طوبی نشود
 که اگر چیزی را خشک کرد بد و اگر کثیری
 بسوزد راجع شود پس معلوم است که هر این فواید
 بنائیه موقوف است بحرکت و حرارت و طوبی و بند
 برای هر حاجتی مانند حاجت از طوبی و حرارت
 فرستاده و معلوم شد که اینها کشیدن
 باعث تحضیف است و اطلاق آنرا معلوم شد ^{ست} مثلا که
 چنانچه با کجا غذا خوردن آنها کم میشود و چراغ اج آنها
 همیشه و اعطای پوست بسیار مقل میکند و چرا بسیار
 بهمانند فاکاری میکنند بسیار زور میزنند و
 دیر بسر دفع میروند و فضلات آنها مثل پشکر
 بار بک و کوچک و جدا جدا میباشد

و خشک که هو معلوم با لباس و فولاد
 چندان مثل سابق حال خودشان اقبال
 بر طعام نمیدارند و چرادر وقت خوردن
 کانه بنورده هانرا میخندند و بنورده
 را بلع میکنند هر نسبت بحال پیش خود
 چه نسبت بشخصی که خور زیاد خوب باشند
 چرادر غذای آنها هضم میشود و چرادر
 ناختن آنها باند میشود و چرادر ناختن
 آنها باند میشود و ناختن بکم کشیده
 مثل ناختن اموات و چرادر کز جانی نمیدارند
 و در نختن نختن لغامها فواید و چرادر
 وزن آنها سبک میشود که آنها خالی
 و خشک لهذا میبینی بالاک که در اندک
 مدتی مثل کسی بماند که مدتها برضی

مبتلا بوده

مبتلا بوده و دیگر آنکه چون در مزاج بار دو یا سه
 تولید دم کم میشود زیرا که بخار است و طویلت
 و دم که اصل گوشت است بقدر بدک ملایمت
 بلخا نمیرسد و در نختن نختن غم میشوند و سبب
 و شمع و سرخ و سفید خون است که سبب سفیدی
 پوست و سرخی خون و گوشت نختن با نضارت
 میباشد و در نختن کس طویلت کم و حرارت
 کم میشود لهذا میبینی که جوفهای مسکینا خوش
 صورت و فجا و سرخ و سفید باندک و کما
 کشیدن نختن نختن سپاه جوده میشوند و لاغر
 مثل نختن نختن و صورت بده ترا شده و شمرده
 و از کار افتاده و کوناه و باریک که کانه بزین فو
 میروند و جوفهای بیست و پنج ساله و بیست ساله
 و دم که تباریک مبتلا شدند و بعد از آنندگی

باشنا صریح سی چهار ساله شبیه میشدند
 و اینها چیزهای است که هر کس میبیند و
 که هر کس تراکی است چنانچه خود بخض و بدن
 تراکی را میبیند هم بد که دیدم کسرا بحال است
 خوب و بعد از یکماه او را دیدم وضع دیگر
 که از دیدن او فهمیدم که تراکی شده تحقیق
 گفتند با تراکیها میشدند و هر اوج که میکند
 گفته در وصف آن رسم داستان الکرامی بنویس چون
 بهزوال کماذرو به شوی باشی اگر چو شتر
 و دیگر آنکه کشیدن تراکی است با خلاق و ساد
 ضرر نماند است اما اکل و شرب که معلوم شد
 و اما حرکت و سکون پس در این امر حرکت با عدل است
 بجهت کم شدن حرارت و طوبی و سکون
 با عدل نفسی جهت حرکات و نفسانی که

صورت او همیشه ساد بود
 و تراکی را میبیند با تراکی

در کشیدن او

در کشیدن او و توجه بکشیدن او و احتیاط
 او و امثال ذلک هست پس مقاصد حرکت
 مفراطه و سکون مفراطه هر دو هست
 و اما هوا که از خض و تراکی معلوم شد
 کثافت هوا صراط با و اما استغراق و استیسا
 پس معلوم شد که هر از اعدال خارج میشود
 و اما نوم و غفطه هم در این باب آنکه قات طوبی
 باعث کف نوم است و غفطه هم در امری کات فلت
 و نفسانی است که تراکیها خواب غرق نمیدانند
 مثلاً قوی چون از این باب هم و هم از باب عمری
 و بعضی بخاطر قلب و کم خواب هم میشوند نسبت
 بسیاری خود و هم در حال بیداری بیداری
 کامل نمیدانند بسبب کندی حرارت و بطوری که

از انفعال و انبساط خارج و لهذا بزبان کلمات
 و بحال دست خصوص قریب بوقت غایبانه نوم بافتند
 دارند و بفظه و نوم زیاد باعث غلبه طویبات
 فضلیه میشود درین جلد بسبب توجع روح میمان
 و عدم توجه او بظاهر و لهذا ورم میآورد و بفظه زیاد
 باعث تکامل روح میشود و بویست و معلوم شد
 که مفاسد این دو در نریاک هست
 و دیگر بدانکه خالص روح حیوانی
 بی مانع می رود و اینجا خدا که کاسه
 خلق فرموده از پیش هر طرف میشت
 اول و در اول دایره قوه فرار داده که هر چشم
 و گوش مثلا ادراک میکنند با و می رسانند
 و او ادراک میکند با و می رساند لهذا خوا
 لاکر چشمش را باز باشد نمیبیند و هکذا باقی

از ظاهر

حواس ظاهره و در آخر نطفه خدا قوه
 فرار داده که آنچه را حس مشترک ادراک کرده
 او را حفظ میکند برای وقت دیگر اسم آن خیال
 و در آخر نطفه دوم قوه است اسمش واه است
 که ادراک معانی جزئی میکند و میدهد
 بخوانا خود کفوه حافظه که در اول بطن
 سوم است و در وسط این چهار که اول بطن
 دوم باشد قوه است اسمش منصرفه و منجمله و
 مفکره که از هر دو طرف میبرد و با هم مرکب میکند
 مثلا میگوید یاد خوب است و یاد را از آن
 خرافه حس مشترک بردارد و خوب را از حافظه و
 مرکب میکند و این قوه نه در خواب و نه در بیداری
 از صورت بندی فارغ نمیشود گاه دیده ظاهر
 و گاه تراشیده ها و از جلود مانع و عصیت
 میآید بد و چشم یکی از طرف را میبندد

بر طرف چپ و یکی از چپ بر راست
 و از دو چشم میسند و در یک هر دو چشم
 در یکا هم میسند لهذا یکی میسند
 دو وقت چشم اگر عیب کند نور چشم دیگر
 زیاد میشود و از پشت سر آید و دو عصب
 بمقله بر آید یک عضله در چشم و از او
 دماغ دو عصب پاهین میاید و اندک گیاه
 آمد هر کدام دو قسم میشود و یکی از آن
 چهار میشود یکی فراموش با جشاء در
 میورد و یکی را ذکر خواهم کرد زیرا که
 بد دیگری میشود و یکی میاید با عضاء
 وجه بماق و صد غین و حاجب و جفن و
 جلیقه و با نف و بدنک و نفا و لثه علیا منفه
 علیی و یکی میاید با لسان و ماسنان سفلی
 و منفه سفلی و آن عصب دیگر میاید
 بخنجر و از بزرگ

تساوی کشان میاید
 انکور ندارد
 خنجر و پاهین

چنگ و از جزوه مؤخر دماغ عصبی میاید
 بد و گوش و باز از اجزای آن زوج عصب
 میروند و سه قسم میشود قسمی امیاید
 مادی عضله حلق و لسان میسند و قسمی
 میاید و قسمی بخنجر آمده و پاهین میروند
 و در او آورده و شریان و اعشبه صدر
 و زوج دیگر از پهن دماغ و نخاع میروند و
 اکثرش بعضی لسان میروند و باقی اعصاب
 در ظاهر بدن همه از طرف نخاع میروند و در بدن
 میشود و نخاع از دماغ است و صدب دماغ است
 فوار ظاهره ابصر و سم و نور باطنه از حسی مشهور
 و حصار و شخبله و شخبل و حافظه و متوقفه و شهوانه و غضبیه کلیه
 منبع انوار دماغ است و منبع روح نفسانیه در دماغ است

در ظاهر بدن همه از طرف نخاع میروند و در بدن
 میشود و نخاع از دماغ است و صدب دماغ است
 فوار ظاهره ابصر و سم و نور باطنه از حسی مشهور
 و حصار و شخبله و شخبل و حافظه و متوقفه و شهوانه و غضبیه کلیه
 منبع انوار دماغ است و منبع روح نفسانیه در دماغ است

و معلوم شد که شرب افیون باعث خود
 حرارت و کم شدن رطوبت^{سست} او بود
 معلوم است که بغلبه حرارت با برودت با نظرت
 با پیوستن بر اعضا دماغی قوای او مختل
 میشود مثلا آنها که رطوبت بر بطن مؤثر
 آنها غالب میشود اگر چه زود قبول میکنند
 اما حفظ نمیکند و حافظه اش را کم میباشد
 و هکذا اگر بیهوش غلبه داشته باشد زود قبول
 و ادراک نمیکند و لهذا اغلب کند ادراکها
 با حافظه و کم حافظه ها با ادراک میباشد
 زیرا که باعث سرعت قبول اشکال رطوبت^{سست}
 و معلوم است بقیاس و تجربه و اتفاق که بسبب^{سست} زیاد
 کشیدن رطوبت دماغ کم میشود و برودت
 غالب میشود

غالب میشود و روح صالح مضاعف
 نمیشود و اعضا بهم میاید و حرکت آنها که
 میشود و از اینجهت است که دریا کهها مثل حر^{فوقه} سست
 زدن از آنها کم میشود و هکذا قوه ششم^{سست}
 مکرر در اوایل امثال که بسبب اندک کم
 شدن رطوبت میباشد گاهی شود که نایز
 زبان و پرشامه فرستند و لهذا است که
 مبین آنها را که چشمهای آنها نسبت^{بغنا}
 آنها خورد کوچک میشود و بگوید هر روز
 زبان آنها اندک کوچک میشود و چشمها
 آنها در هر روز سابق بهم منور و کوفتها بگوید
 میافند و مثلای آنها بهم کشیده میشود و کوفت

انها با بريك ميشود و اصل ك انها كه ميشود
 كه بسيار مشكل است ترياكي را بعد از
 ترياكي شدن مسئله مشكله فهمانيدن
 بلكه مثل هيمن مسئله هارا نمي فهمند و بعد
 كه ميشود كه در كشي نقل ميگردند كه
 تريك كشي ابو انيچا آمده و تريك طلب
 كردند و ند يعني نبود كه كه وقت
 ترياك كشي يكساعت نشست و كم كم
 نشست شد تا بحال شده مرگ دم كه
 قدر يك كشافات ميانه قليا ن تريك و سورا
 با جرم سوخته تريك و با قليا تريك پيدا
 كرده حتى كه دند و صدا زدند بگر تريك
 يكبار چشمرا

يكبار چشمرا كشيود و گرفت و بخلق انداخت
 و بعد اندك بحال مدركه معلوم ميشود
 كه خيال انها پسر و پو ميشود و همان
 جهت است كه ند بپراخا كه ميشود بلكه
 حوصله انرا نميدانند كه مدني در
 فكر كنند نه در امر دينانه دين و خواب
 هم كند از سابق خود مجيبتند و كوشا انها
 كرا نر ميشود مگر در اول امر كه گاه هست
 كه كرا نر نشود و سبب در اينكه ترياكي فو
 نعوذ در انها كه ميشود و نسل انها يا كم
 با كم ميگردد و ميل بز ن ابدل نميكنند بلكه
 از سابق و نسل انها فو مديار دكانه و
 در اينكه اولاد انها اغلب كوچك و كم بينه

و سبب چشمه

دست من
ایکل نازک بدین
بچه نازک

میباشند و در عدم ادراک یا کمی ادراک
الخاصیوت حسنه را نسبت بسا خود
و عدم انبعاث قوه شوپیه و شوییه آنها
یکی همان است که اعصاب که الاثمد
در حرکت عضلات و اعصاب بهم میباشند
حرکت که میشود و معلوم شد که حرکت
فشاری او بدین تیره هر دو در آنها که بسبب
پیسو و برودت و یکی آنکه غذا با اعضا که بر
و تولید دم صالح است که میشود در آنها
چنانچه ذکر شد و منی هم از دم صالح است
لذا تولید منی در آنها که میشود که مبدی و
منبع ندارد و دیگر آنکه کثرت هم آنها
در شب و روز بتریاک کشیدن
ولو از آن است

فقره اول

ولو از آن است که با قوه نفسیه قویتر دارند
لذا مولد بحسب کم دفع منی از عادت ثواب
منی میباشند چنانچه هر کس مدتی در آن جماع کند
افزون باشد جماع و منی با کمتر آید بحسب اختصاص
و یکجمله آنکه قوه ادراک در آنها کم میشود چنانچه
معلوم شد که ادراک افقوی و ماغی است پس
را و لو از آن است که چندان مثل سابق ادراک نکنند
لذا افقوی با عشر و شوپیه اعصاب و عضلات
بحرکت نبایزند و خیال آنها کند میباشد و لهذا
دیدند شد که کسی که دو سه روز اجواب میداد
بعد از عادت ثواب بکون او را زیاد بوده
چنانچه شاعر گفته حوری جنت در آن
الکر

فرد اول

۲۱
اگر حسبت شبی ^{که} ^و ^{فوق} ^س
رغبت نه افجا حسبت اصلا ^و ^{که}
ولکن ^و ^{اینها} ^{که} ^{گفتم} ^{اگر} ^{کسی} ^{غیر} ^{از} ^{کلی}
بپسند بعد مد ^ت ^{تجارت} ^{بپسند} ^و ^{بعد} ^{از} ^{تجارت}
شدن او اول ^{بپسند} ^{منفهد} ^و ^{خود}
ترا ^{بکشاید} ^{در} ^{سنت} ^و ^{التفت} ^{نشود} ^{مگر} ^{بپسند}
در این ^{فکر} ^{دیجیت} ^{انکه} ^{بیکبار} ^{تغیر}
نمیدکند تا خود او ^{تفهم} ^{با} ^{کسی} ^{که} ^{همیشه} ^{او}
مثلی ^{بپسند} ^{که} ^{خود} ^{انسان} ^و ^{التفت} ^{نمیشود} ^{مگر} ^{حال}
خود را ^{فایده} ^{کند} ^{با} ^{مد} ^{فایده} ^{کنند} ^و ^{لکن} ^{کسی} ^{که} ^{بپسند} ^{کسی}
و بعد از ^{سه} ^{سال} ^{مثلا} ^{اول} ^{بپسند} ^{منفهد} ^{که} ^{پسند} ^و ^{لکن} ^{اش}
ترا ^{که} ^{مد} ^ت ^{فایده} ^{نخواهد} ^{نشود} ^{تا} ^{بالا} ^{اگر} ^{کسی} ^{بپسند} ^{پیش}

اینست که

فرد اولی

اینست که ^{شده} ^{تربیت} ^{با} ^ک ^و ^{بافتن} ^{بپسند} ^{تا} ^{بعد} ^{از} ^{یک} ^{سال} ^{از} ^{تربیت}
کشید ^{از} ^{تربیت} ^و ^{علم} ^و ^ت ^{میشود} ^{مخصوص} ^{هر} ^{گاه} ^{زیاد} ^{می} ^{کشید}
و بعض ^و ^{فاسد} ^{دیگر} ^{از} ^{تربیت} ^{در} ^{ضمن} ^{فرد} ^{حالی} ^{دیگر} ^{از} ^{کتاب}
ذکر ^{خواهد} ^{شد} ^و ^{آنها} ^{منافی} ^{که} ^{ترا} ^{با} ^{کتاب} ^{برای} ^{ان}
ذکر ^{می} ^{کنند} ^{هم} ^{از} ^{باب} ^{ان} ^{که} ^{نخواهند} ^{مض} ^{فهر} ^{باشند}
و ^{برای} ^{خود} ^{پیدا} ^{کنند} ^و ^{در} ^{هر} ^{حالت} ^{خود} ^{کنند}
که ^{قد} ^{در} ^{نحال} ^{الشان} ^{که} ^{باشد} ^{منه} ^و ^{ندان} ^{کسی} ^{در}
میگرد ^{می} ^{کوبد} ^{با} ^{چند} ^{فایده} ^{بکشاید} ^{هم} ^{می} ^{کشند} ^{بسیار}
خود ^و ^{بچند} ^{روز} ^{فکر} ^{در} ^{می} ^{کند} ^{با} ^{بعد} ^{بپسند} ^{ماید}
بپسند ^و ^{هنگام} ^{تا} ^{چند} ^{روز} ^{بپسند} ^{بعد} ^{عادت} ^{می} ^{کند}
و ^{هنگام} ^{اگر} ^{کسی} ^{سر} ^{شود} ^{می} ^{کند} ^{با} ^{تک} ^{منه} ^و ^{هنگام}
لکن ^{علوم} ^{است} ^{که} ^{هم} ^{انها} ^{از} ^{باب} ^{ان} ^{است} ^{که} ^{فضول}
خود ^و ^{بچند} ^{روز} ^{فکر} ^{در} ^{می} ^{کند} ^{با} ^{بعد} ^{بپسند} ^{ماید}

و

وقتی همه خیال ارام میکند و طبعش را بنویسد
 کشیدن میکند چندان آدرک الم نمیکند و لکن آنچه
 سید و بقیاس معلوم میشود و هر جا طیب خادق
 بود و گفته ان است که کشیدن او هیچ مرضی نفعی ندارد
 بلکه ضرر دارد علاوه بر مضار کند نشسته که تخفیف را
 خاطر کرده و او را نکند میکند و غلط است
 که بعد هم چاره او مشکلتر باشد یا چاره نشود بلکه امراض
 بدتر او در مثل حراج و اکل و در بیله جرب و امثال ذلك
 و ما که ندیدیم و نشنیدیم هم که کشیدن تریاک فایده
 هیچ مرضی نکند و در اوقات و با جمعی تریاک کشند
 که تریاک کشها با آنها میکنند که کشیدن تریاک فایده
 و کوبه هر که گفته بخيال قبض و تخفیف ان بوده که
 گفته و لکن چه بسیار تریاک کش در سال گذر شده
 مردند بلکه

مردند بلکه نسبت بعد در تریاک ها و غیره تریاک
 از آنها بیشتر مردند بلکه نشنیدیم که تریاک
 کشها و باه بگرد و خوب شود و بسیار دیدیم
 از فقره تریاک که و باه شد و با خوار کرد و افاده
 و شاید کشیدن تریاک بر نفع نباشد بخوار و باقی
 اهل تریاک قیاس کرد و با شنیدن بران و میگویند
 تریاک کشها که از زهر غریب و ما که تریاک کشها
 و آدهان تریاک فایده آنها و آنچه غریب دیگران است
 و شاید بسبب تخفیف و نمد بر کثرت حساس شود
 الی و آدهان هر انسان کشنده آنها مخصوص در اول
 صبح نامشنا و اگر خاص شود هر ان باشد همان بغیر
 در اول خوردن و هست بدن مضار کند نشسته
 بر فرض اینگونه منفعش مطلق نیاید همیشه در تریاک
 دوزخ

تدل کند که اگر وقتی قبله مبور کند از بعض
 او متانی نشود و عادت داشته باشد خود
 نریاک و مضامین شسته و ایند از صد و نهم
 و از هزار مرغی که کند نروان جز ام و بر صوم
 و امثال فلاك بد هفت کنند در با و طاعون
 حاضر که مهلاک جسد و جان و عقل و ایمان
 و اعضاء و جنان و مزید حیوة حیوان
فرد و یسم در جهت نریاک کشیدن
 بدلیل عقلی و اتفاق بدانکه در حرکت و سبب
 مفسر که آنچه که خدای تعالی عالم و مورت فسا
 بقا دم ابرقی و حکیم لازم است غیایا و معلوم
 که هر بی نی آنچه صورت اختلا و نظم بوده و باعث
 فسا بوده منع نموده مثل تخم زفا و قتل نفس و
 و آنچه صورت

فرد دوم

و آنچه صورت تمدن بوده ام فرموده مثل اجسام
 و تکسب و هودت و فرض و معاملا و امثال فلاك و
 شایعین مباحث خلل در کامیناس و افتادن
 اول و اختلا و الفک و هودت او معلوم که آنچه
 عقل و فاسد کنند قوی و مضر بدن و قوی بدن
 روح و قوی او و انواع ادب و شریعت چنانچه در
 کل حرام او خورق سم حرام او غذای مضر خورد
 حرام او غذای مسکر و شرب مسکر حرام او خواهد
 در فقر چهارم و خاتمه اخبار فساد نظام و مسلم
 مضار نریاک کشید چنانچه کند و دیگر آنکه
 در هوار و شبها حکمت نودا اخبار بین اخبار و
 و نودا صولیتی همه دلیل جهت لا طایل و خواهد آمد
 و اخبار در این باب پس اصل از میان رفت قول اخبار
 در این

اصول است
 که فساد است اخبار
 و اصل است

فقر دوم

در این مسئله معارضه شد با اخبار علاوه
 بر آنکه میگویم این ^{سنت} امور را که جمیع عقول
 بحرمت و بدی آن اگر فایده اصول صحیح بودی
 حرمت بسیار ظاهر میبود چنانچه از فقره چهارم
 این کتاب استنباط خواهد نمود و بالجمله بر فرض که
 کسی قبل از شرع الهی عهد نباشد مسئله حرمت این
 تصدیق دارد چنانچه طیبیین و در هر ^{سنت} این
 نباشند بر بدی و از آن دارند و منع از آنرا هم
 ندارند پس در واقع اتفاقا ^{سنت} این مسئله در
 که نمود اکثر اهل سنت که کل ^{سنت} اخبار
 مشهوره که معمول به ^{سنت} احد اخوک دینک فاحتط ^{سنت}
 لک دینک و حدیث دع ما یرید الی ما یرید
 و حدیث فارجه حتی تلق امامک ^{سنت}
 و نزد اصولیین

فقر دوم

و نزد اصولیین که فائز بر آنند حرمت القاء
 بمشک و اسراف و فساد نسل و قطع عمر و تشویه
 خلق و خلق و موجب نك صلوٰه و صوم و حج
 بر سر نك باجماع حرام او علاوه ^{سنت} آنکه احتیاطا
 معارضه با سنن کتاب و آثار و معانی عمل و ارتکاب
 در اخبار و نك او بود معارضه بی شمار ^{سنت} این اتفاق
 هست بر این و بقاعده باید اجماع محقق باشد
 هست ولو اجماع محقق نباشد زیرا که هر کس از
 علماء و متعرضین شده امر بحرمت نمود چنانچه
 از جناب حاج میرزا محمد حسن شیرازی ^{سنت}
 و جناب شیخ زین العابدین رحمه الله و غیر هم ^{سنت}
 و دیگران با شنیده اند و با سکوت دارند ^{سنت}
 یا از آنرا این ما ادعای میکنیم که حرمت این امر ^{سنت}
 بطاعت

فقر دوم

طباع است بخدی که منکری نداند ^{بسیجی} ^{انکه}
 انگاه با خیرند هر دو ^{مش} مبالغه دارند و انگاه ^{ند}
 بمحض آنکه با ویدک ^ن فزاید نشان دهند و تفاوت
 حال او را ببینند میگویند لعنت بر اینک ^{و خود}
 زیرا که ^{نفس} هر چه اینک ابد با بسبب دولت در این ^{نفس}
 کسی مغرض اینگونه اعمال را که منافق ^{نفس} است
 ولو هلاکت عیب در آن است و مالک هم چنان
 فوئی ندارد که امر و نهی را تواند عموماً بنویسد
 دهد و کسی نباد در پی ^{نفس} فدا و جرح ^{نفس} انشاء
 مع هذا انقدر که ^{نفس} زیرا که با سعید ^{نفس} ارشد در اخفا
 زیرا که ^{نفس} شایسته سعید ^{نفس} ارشد با آنکه ^{نفس} مغرض ^{نفس} است
 هستند مردم عیب و هر ^{نفس} زیرا که ^{نفس} بگویند ^{نفس} تو
 میگذشتی تا میثوانند ^{نفس} خفا از ^{نفس} فزاید ^{نفس} میگذشت
 و اگر چای ^{نفس} از طار

فقر دوم

و اگر چای ^{نفس} از ^{نفس} در ^{نفس} محض ^{نفس} ان خواهد بود ^{نفس}
 برای خود پیدا کنند یا وقت ^{نفس} تر ^{نفس} او خواهد بود
 فرار خواهد داشت ^{نفس} بعد ^{نفس} مرض ^{نفس} از خواهد ^{نفس}
 علا و جبر ^{نفس} آنکه ^{نفس} هیچ ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} نیست ^{نفس} که ^{نفس} در ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} است ^{نفس}
 خود معند ^{نفس} تر ^{نفس} بر ^{نفس} ض ^{نفس} یا ^{نفس} خود ^{نفس} ان ^{نفس} شود ^{نفس} مثلا ^{نفس} میگوید
 چشم خراب ^{نفس} است ^{نفس} میگویم ^{نفس} یا ^{نفس} او ^{نفس} ایل ^{نفس} سر ^{نفس} و ^{نفس} درد ^{نفس} میگوید ^{نفس} در ^{نفس} تو ^{نفس}
 ها آمدند که ^{نفس} نفع ^{نفس} دارد ^{نفس} کم ^{نفس} هر ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} که ^{نفس} در ^{نفس} حال ^{نفس} نشویم
 ترک ^{نفس} کنم ^{نفس} و ^{نفس} امثال ^{نفس} ان ^{نفس} از ^{نفس} عذار ^{نفس} و ^{نفس} هر ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} که ^{نفس} بر ^{نفس} پی ^{نفس} مقام
 اعضا ^{نفس} میگوید ^{نفس} که ^{نفس} هیچ ^{نفس} نفع ^{نفس} ندان ^{نفس} بر ^{نفس} بخور ^{نفس} و ^{نفس} بد ^{نفس} بل ^{نفس} او ^{نفس}
 و هر ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} که ^{نفس} میگوید ^{نفس} من ^{نفس} میخواهم ^{نفس} ترک ^{نفس} کنم ^{نفس} با ^{نفس} شروع ^{نفس} کرد ^{نفس} تمام
 بزرگ ^{نفس} کردن ^{نفس} و ^{نفس} امثال ^{نفس} ان ^{نفس} از ^{نفس} آن ^{نفس} روزی ^{نفس} در ^{نفس} مجوز ^{نفس} کسی
 از ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} که ^{نفس} بود ^{نفس} مردی ^{نفس} محرم ^{نفس} از ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} که ^{نفس} گفت ^{نفس} من ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} که ^{نفس}
 و ^{نفس} است ^{نفس} شایسته ^{نفس} ها ^{نفس} بگویم ^{نفس} تر ^{نفس} یا ^{نفس} که ^{نفس} نیست ^{نفس} که ^{نفس} خود ^{نفس} را ^{نفس}

و اگر چای از طار
 بیخ

فقر سوم

نکند چه عیب است اول بر حرمت میگویند
 چاره نیست در کین افتاده اند ^{نمانند} خودی
 و در میان نجاست خود غوطه میزنند و نمینهند
 بیرون آیند در دل دعا کردند هم که خدا با او
 از این بلا رها کن یعنی این صد فقر سوم
 در حرمت کشیدن در راه یا فرآن
 وان چند است اول یا فرآن و یا فرآن
 ان الله کان بکم رحیماً یعنی زبا کتبت رحمت
 حق بشما شما را نمی بگذرد زبا که خود را
 بکشید و بکشتن پندارند تا بدین شما
 و ایمان شما هر دو بماند دوم یا فرآن
یا فرآن باید بکم یا فرآن یعنی حرام است
 بشما که خود را بدست خود بکشید
 اندازید و خود را

فقر سوم

فقر سوم

اندازید و خود را در کارهایی گرفتار کنید و
 پندارید که مورد هلاکت و جای خط و
 محل ضرر عظیم باشد و از اینجه است که
 رسیده است که حرام است بکشید و
 امر خود را در مقام جهاد در میان جمع
 که مظنه هلاکت او باشد و اگر آب وضو
 باشد و احتمال بدهد که در عقب نالاب است
 یا پهن داشته باشد و مظنه هلاکتی باشد
 دزدی در کین بوده او را بقتل رساند حرام است
 بود و اگر مظنه آن باشد که شیری در
 دیوار که او را میبرد حرام است
 مظنه ستم او و هلاکتی که ضرر دارد
 حرام خوردن او و هلاکتی که ضرر دارد

فقر سوم

حلم است و مستالم است که کشیدن ^{تیرا}
 مخاطره و القاب بهیله است از آنکه کردناو
 عروا و از بامورث شد فتر ضعیف مهاله
 را و از باب نکه تیراک کنو بعد از عادت
 هر دو قریب بوقت تیراک او کسالت برآ
 او میاید و کم کم اعضا او بدرد میاید و
 آب کتف از چشمهای او میاید ^{کشته} شاعری
 در وصف او یکنوا منکر در کرد و عده
 سواشوی **ه** از قور سرفه و خمازه و
 چنمان **ه** و مسست و بحال میشود
 و که که مسستی و زیاد میشود و بیکه بجز
 میشود چنانچه در حکایت که پتر نقل کردم
 و شده است که پلهوش میشود و میپرد ^{حرف}
 را

فقر سوم

مرك در آنوقت دارند بلا شك و این
 خوف مخصوص ^{ست} در سبب بسیار اتفاق ^{فشد}
 و دیگر از باب نکه بعضی امراض ^{ست} به و صدرا
 که در تیراکی چاره نمیشود پس انداختن
 بهیله است و از باب نکه ^{ست} شده اگر مرضی
 باندک مرض وقت تیراک ^{ست} میشود
 از جهت نرسیدن تیراک و نمیدوانسته بکشد
 از باب مسست شدن و از باب مرض و این
 سبب بحال میشود و کلاه هست که میپرد
 و با مرضی ^{ست} میکند که او را میبکشد مگر
 هرگاه دیگری باشد که دود تیراک بحال او
 کند که که نماندک بحال آید و آنهم بسیار ^{ست} صعب
 زیرا که اغلب دندانهای او ^{ست} میاید و آنها

همه اتفاق افتاده عجب آن که حیوان خانگی ^ن ^ک
 و بچه که در آن اطاق باشد که کم بجهان رسیده
 دود با وی بکنوع عادی پیدا میکند که نقل کردند
 که کبریا عادی شده بود و میامد در خانه که
 بودید ما غش رسید و انوقت که می رسید ^{که}
 حال میشد یسه سوم و چهارم و پنجم کلوا
و شرب و اول تسرفوا و این ان المبدین کانوا
 اخوان الشیاطین که نفی است از زیاد روی ^{بیهوده}
خرجی در اکل و شرب و غیرهما و ایة و التوحفة
یوم حصاده و لا تسرفوا ان الله لا یحب المرفین
 که نفی است از اسراف حتی در اخبار رسید که امام
 منع کردند غلام خود را که بد و دستی در سر
 خرمن بسائل عطا کرد و منع رسید که اگر بگویند
 کردن شخص

کردن شخص مالکی که صاحب صدای نمود ^{ست} دخل
 دهد باقی را او کانه تلف کرده و حسنا میباشند
 از او و مشک نیست که تریاک کشید با اسراف و افلاک
 سفلی که آنها که اندک عادت دارند شنبی نه فرمان تریاک
 باز دیده مثلا باید بکشند و مخارج و بگردار در مثل
 روغنی و امتیاج و فلان بنبا کو و نوعی هم ^{ست}
 که افانم کنند از چای خور و میشوند جای آن هم
 خرجی دارد و در بین تریاک کشیدن بجزای
 خوب میل میکنند از قبیل کشمش و حلوا و نبات
 و لوز و نقل و غیره و آنکه رو باقی چیزها حتی ^{ست}
 کنند از هر جا با و لوز و کدو ^{ست} راه اندا
 که کار راه بپزند هر چه میشود بعد بشود و
 و معلوم است که افان کنند شنبی یا کفران

علاوه بر خرج معاشر بسیار زیاد روی است
 کسی که روزانه کار میکند و اجرت نیم قران میگیرد
 و شخص دارنده بجهان اندازه خرجش زیاد است که
 نقل کنایه تر یا کس باید زیاد باشد و لا محاله بداند
 حاجتی ملو می شود و در خرج استفاق زیاد خرج میشود
 علاوه بر آنکه چنانچه سابق گفته ایم بیک است میشود
 و کم در پرت کار و بار میروند و مال آنها و کدانشه
 میشود که در پرت نماز و فیه کردن آن نمیشود ^{شد} اندک
 و انهم که میاید حفظش از تلف و در زنده میمانند که
 چنانچه میبینیم از حال آنها لهذا تراکی نیست که مالش
 زیاد شود و اگر چه مبالغی مال داشته باشد بلکه
 اغلب مفلوک و پریشان میباشد بلکه مردمان
 مفلوک از دیدیم که بافندک زمان تمام شده و در پریشان
 وانا نکه بالکل

و انا نکه بالکل تمام نمیشوند در بعضی از زبان است
 که کسی دیگر دارند مثل پدر یا پیری که در پرت
 ملک آنها باشد و عقبش را بیاورد و از باکث
 مال آنها است که بزودی معلوم نمیشود و یا
 از با آنکه بسینا نمیکشند و با عادت دارند و بالکل
 دست از کار نکشید اند و گاهی در فکر میشی
 هم میباشد و لکن با همه این وصفها آنچه ما دیدیم
 از دارنده و فادار هم پریشان احوال شدند سید
 قریب که مال را تمام کرده و زوی با کفندل نالها و شنها
 چه شدند گفت فلا فقدر لکم مست و پولهای سفید
 و در و چربهای زمین از سوراخی بقدر سوزن
 بضر ب دو دیر و نکر دم و همه را با شتر بک سوزانیدم
 و با زد مست از فرج نمیدارد این نامر در وقتا

فقره سوم

و نقل کردند موثقین که از عباس نامی ^{مست} مستند
بودند که گفته که با قصد نکهت از سوراخ باد
قلبان بیرون کردم که شاخ هیچی است در آن
که نیکتر ^{مست} مستنم ایاتیکه دلالت دارند بر ^{مست} مست
آنکه تعدی زحدود خدای میکنند و خود
آمد در فقره بعد که آنجا هیچ یک از حدود
خدایم را نتوانند در ^{مست} مست بجا آورند و ایات
دیگر هست که دلالت بر حرمت میکند مثل
آیه صلوٰة و آیه خمر که منصوص العلة و باقی آنچه
در فقره بعد ^{مست} مست بیانید و اکثر کردیم تفصیل
آنرا را بقره بعد و این حرمت نه از راه قیاس ^{مست} مست
بلکه از اعموم آیه و شمولش افراد خود را و این
همه فردی از آن فقره چهارم در عا که مستنبط ^{مست} مست
از کتاب و سنت

۳۰
فقره اول

فقره چهارم

از کتاب و سنت بر حرمت شرب آبی و این از
مستنبط است و اگر از راه صلوٰة ابدان ^{مست} مست
بنمازها واجب که خدا فرموده حافظو علی
و تبراکی محافظت بنمایند بنماز داشته باشد
بجهت نکهت اغلب نماز و وعده عادت میداند
اول شنب و صبح یاد و وقت دیگر و بعضی از اول
شب قریب بپسرو خود نیز پاک ^{مست} مست
که قریب بوقت تریاک حالتی بسیار بد نماز رخ
که حوصله نماز ندارند و در فرض که از شراب عادت
بکنند از روی کسالت و بی شعوری و بی التفات
بنماز او خدا فرموده لا تقربوا الصلوٰة و انتم سکران
و تفسیر شده بحالت کسالت و در اخبار ^{مست} مست
که صلوٰة بدون التفات صلوٰة نیست و اما

فقره دوم

و چندان هادر پرای فلیان میلا فید با منشد
 و بنود بر طهارت رسید که آنکس که شراب
 خورده و مشب مست خوابیده صبح غسل جنبا
 نماید و میگوید هم که در نیتاکی هم بجهت خدا
 شد اعضا و کندای دراک جمیع قوی و قوی
 نمی بسیار پیشود که مشب جنب شود و مختله و
 نفعها بلکه پیشود در عالم چرت و نیتاکی ابتدا
 چرت نیتاکی است از او منقطه و شرطه خارج شود
 و نفهمد در بنی خبری پس اطمینان بطهارت
 داشتن او بسیار مشکل است نه برای خود او نه
 غیر او چنانچه اطمینان بر طهارت داشتن در صبح
 انشب بر غسل مشکل بود و نماز بدون طهارت
 منقضی صبح نیست و نیتاکی کشید و بیحالات
 میگذرد در بخار

میکنند در نجاسا و شستن آنها و نماز مشروط است
 بطهارت از احدا و اجناس و نیز ثواب نماز جماعت
 از حد افزون است اگر در بعضی اخبار است او را از ایما
 خارج شمرده اند و بر فرض ممکن بودن او از نیتاکی
 در نماز ظهر مثلا دیده نشده که نیتاکی نماز شام و خفتن
 و صبح در مسجد جماعت بخواند و بعضی از کسانی که
 نیتاکی از نیتاکی کرده اند خود میگویند که ما سابقا بجماعت
 و لکن من مشکل بدانم مگر چون نیتاکی خست
 داشته باشد یا خوفی یا نیتاکی و نیتاکی
 قبل از مشب بکشد که صبح نیتاکی او را بیدار کند و
 اعلم و بتقران خواندن از نیتاکی نظر نماز مشب
 الطریق فیها است اگر جام نیست در نیتاکی نماز و نیتاکی
 سبب نیتاکی نماز بجا استقلال هست مشک نیست

و ترك نماز حرام و نماز واجب پس كسيست او باعت
 بر فعل حرام و ترك واجب فممنون المقتداه على
 هذا الاستدلال دوم از راه جهاد است بدانكه جهاد
 با كفار در زمان نبی و امام واجب بر همه كس غير
 مستثنين و مذمت زياد از ترك او رسیده و فرموده
 لا يستوي القاعدون من المؤمنين غير اولي الضرع
 و المجاهدون في سبيل الله و مذمت زياد از
 مخالفتين است و نیز واجب دفاع و دفع كردن
 دشمنان هر گاه بر سر انسان بيايد يا بر بلاد بيزد يا در
 ناموس بيايد و ترك كس مستلما حالت جهاد و
 ندارد ميگويند با و بر خيز زود يك يوك مينو
 و ميگويد چه ميگويد ميگويند دشمن رسيد
 يكدم ديگر نوزم بر پنجم پدير منرا ميسوزانم باز
 ميگويند

ميگويند اينك رسيد ميگويد هر چه زود بيا
 باز هم از يك فالبان فرود در نخواهد رسيد اين
 حاضر کرده ترك را بد و سوراخ همچو سوراخ
 باز ميگشند خبر ميايد كه چه نشسته ميگويد
 هيچ فالبان ميگشتم كه بخوفت بيايم باز ميگشند
 باز تا كيد ميگشند ميگويد اي ضعيفه كار در مرا
 بپاور و باز ميگشند كار در مرا مياورند ميگشند
 و ميگويد اينون انجا بگدا نا اوفالان را بگشتم باز
 ميگشند وزن ياد بگري ميگويد آمدند و برخيدند
 خلك ميگويد اي چه زني هستي بگدا هر كار
 ميگشند تا بد دل خوش بگداي نوزم دم خنبت
 و هلكه پس تركي بود ميدان نهشت بالا كه بر ترك
 سفر هم بسيار شاق است خصوص هر كاه و

ثریاک برسد و بسبب بارانی یا بخوی دیگر نشود چراغ
 روشن شود که خوف هلاکت است و را چنانچه نقل
 میکنند از بعضو مشفقین بعضی زانمقوله میسوزند
 این جهاد را میخوانند البته جهاد اکبر و مجاهد جانفسرا
 بطریق اول نمیتواند زیرا که قوی همه از کار فرزند و توجه
 بخو که کشنده چنانچه آنکس که اهل خیر است میفهمد و قد
 افلح من ظفها و قد خاف من سواها ^{فان} ثواب ساری است لایفون
 و عاقلان را کج نمیتوانند بجا آورند و اگر همه میتوانند
 که در پناه شده مگر بصورتی نیستند بلکه خود نریا که با
 و رسید که ناسرک است حج و هو مستطیع کافر است مقد
 ذک جهاد و حج هم هست ایام و البته مظنه امور ^{هست} این
 سوم از راه صوم است زیرا که وجوه رمضان و
 او احتیاج بدگر ندارد و تریاک نمیتواند روزه دار
 از چند راه

از چند راه یکی آنکه اغلبا اشخاص عادت بد و عاده
 کشیدن در شب و روز دارند بعضی سه وعده و
 عادت آنها در روز و زانو و ^{ست} کشیدن تریاک حالی
 برای آنها میباشد که نمیتوانند نکشند هر وقت که باشد
 و البته اغاظ و دوی او علی المشهور مفسدان از ^{ست} بالحا
 بغیر بلکه تحقیق نموده شده در محاش که از باب ^{جهاد دیگر} سوزند
 بلا اطلاع مفسدان و دیگر آنکه بعضی سحر در ^{ست} سوزند
 بخورند و روز سست میشوند و باید بخورند و دیگر
 آنکه بی عتناء هم نگاه میدارند بصوم و بخورند و
 دیگر آنکه بالکل کمین میشوند که طائف نمیدارند
 بر کسی و نشنگی دیگر آنکه بفرض که یا وعده عاد
 باشد اخم در شب مثل بعضی روز خود را از ^{ست} انبیا
 نذبا کو و اطعمه و شربتها نمیتوانند بگذرانند

انکه نریا ککشر جنان میل مغرط با بن فالیان ^{مد}
 در پیکشیدن نریا و غیر انوقت خصوص ^{فت}
 خشکشد و دهان که بدیدن فالیان نریا ^{لله}
 از او میرود و البته میکشد مگر خون ^{شو}
 و اگر احیاناً نریا کبی باشد که شب زیاد بکشد و ^{جانچه}
 مگویند حب نریا که در میان نریا خورده ^{باید}
 که پهن سر و زانرا و بر و ز کند نادر خواهد بود
 و با جمله خود دیگر ام که صبح ماه مبارک نریا کبی
 نریا میکشید و پهن سر و ز بعضی دیگر از
 بعضی دیگر دیده اند بجلان ^{سشد} آنکه اگر نریا کبی ^{مدعی}
 مواظب ^{بشود} نریا و زه باشد عتقاد نکند که اگر هم ^{باید}
 نادر باشد و آنچه باعث شود که نشود ^{بجا}
 روز را و مستانوم باشد نریا و اجبر ^{بشود}
 چهارم انکه

چهارم انکه از خبر خطبه فاطمه که فرض ^{است}
 زیادتی ^{است} در وقت معلوم میشود که منافق ^{است}
 معلوم ^{است} تمام شد رزق بسبب ^{است}
 انکه وجه در حرمت ^{است} بنا بر حد ^{است}
 که حضرت الفقیه مذکور است از باقر ^{است}
 فانه لم یزل منها احد ^{است} لا ضعف ^{است}
 قوتها و انقطع نسله ^{است} ان است ^{است}
 مرد ^{است} که در میان کوششها ^{است}
 ضعف و قوی ^{است} را که میکند ^{است}
 که جمیع قوی ^{است} نریا ^{است}
 وضعف بدن آنها از ^{است}
 همه کس ^{است}
 در باره آنها ^{است}

بر نژاد بودن میکند در هیچ جا چنین دلائلی
نیست و نیز شیعہ فحاش منصوص العاده معون
به است و در واقع فحاش نیست بلکه بعد از آنکه
رسید که علت در حرمت فلان چیز فلان است
معلوم میشود که انعامت خود حرام فرارند

پس کافه فاعله میشود کاتبه که در هر جا این علت

را حرام و این هم یکی از افراد او پس در واقع اجراء

حکم کلی میباشد بر مصداق نفی نه تشبیه شبیهی

بشئی پنجم آنکه در علت تحریم دم رسیده که او

مورث کلب و مساوت قلب و فک است

رفت است و جملا مورث خلاف صحت و عفت

اعتدال جسم با نفسا و معلوم شد مضار نژاد

در فقره اولی پس حرمت از این با هم معلوم است

ششم آنکه

ششم آنکه سبب در حرمت قتل نفس در

خبر رسیده که فساد خلق است و تدبیر

و فصاص بجهت حفظ حیوة و حرمت زنا

بجهت فساد است و علت حرمت مالک شتم

در خبری رسیده که اعانت بر قتل آن طفل

که او محمول منحل خود نتواند شد بی مالک

رسیده که سبب او آن است که بزرگ که شود

بشبعاعت نواع و فساد است و علت حرمت

فرار از وجهش فساد است و هكذا علت

حرمت برابراقتادان فرض و معروف و تلف

اموال و انفس و ظلم و بسیاری از مستحبات

و ماکر و هانت مؤکد هست که در اخبار معلل

شده باینکه مورث فقر ایام مضر جسد با با

و غیر

فصل چهارم

ضرب باولاد یا نسل او امثال ذلك و از رضا است که
 اعلم بر حکم الله ان الله لم یجعل الاکل و الشرب الا
 لما فيه المنفعة و الصلاح و لم یجزم الا ما فيه الضرر
 و الثلف و الفساد فکل نافع مفعول للجسم فيه فو
 لذیذ فله ان کل ضار یذهب بالقوه او قائل فحرام
 مثل الميتة الی قوله و العلف فیما لجرى ما فیها من
 الضرر للجسم و الميتة تورث الکلیف موت الفجاءة
 و الاکل و الدم نفسی الطایب یورث الداء الدبيلة
 و اما السموم فطمانه و الخبث یورث فساد القلب و
 یسود الاسنان و یجرح الفم و یبعد عن الله و یقرب من
 سخطه و هو من شرایب بلیس یعنی حرام میبجه فحرام
 دایم است و حرام شد و هر مضری حرام او هر فاسد
 حلال و هر حلالی نافع ایست همیشه که حرام شد
 کلان است

فصل چهارم

میبجه ان است که مضر کلب و موت فجاءه و اکل
 مپاورد و دم میبجه انکه قلب را فسی میبکند و
 موت مضر و بیلد و جری حرام است که ضرر
 که موت فساد قلب میشود و سپاه میبکند
 دنایا و دهان را بدبو میبکند و خبر است که
 فرض الله الصلوة و حج الکبر و الزکوة نبیاً
 للرفق و الصیام ابتداءً للخلق و الحج نفوساً للذین
 و الجهاد غواً للاسلام و الامر بالمعروف و النهی
 للعوام و النهی عن المنکر و عا للسفهاء و صلوة
 الرحم نمانه للعدد و الفضا ص حفا للدماء
 و اقامة الحد و داغظاماً للحارم و ترک شرب
 الخمر حصناً للعقل و مجانبه السرقة ایجاباً للفضة
 و ترک الزنا حصناً للنسب و ترک اللواط نیک

نكسر اللسان والشهادات استظهار للمجاهدين
 وفرك الكذب تشريفا للصدق والسلام ما فتن
 المخاوف الامامة نظام الامنة والطاعة فنعظم الله
 وفي رواية والعدل ننسك للقلوب وبر الوالدين
 وقاية عن البسخط والوفاء بالنذر تعريضاً للعفة
 وذف المحصنات جبا عن الغيبة والشفقة اجاباً
 للعفة واكل اموال اليتامى اجار عن الظلم والرضا
 حرم الله قتل النفس لعلة فساد الخلق والقتل
 فنامم وعفو والوالدين بالخروج من الوفاء لله و
 للوالدين وكفران النعمة وابطال الشكر وانقطاع النسيب
 والوثاق فيه من الفساد مثل الانفس وذهاب الانساب
 وفساد الموارث وفرك النسيب للاطمان والصدق
 لفساد الانساب والموارث وفرك النسيب
 وذهاب المعارف

وذهاب المعارف واكمل ان النسيب للاطمان عاقلة
 لانه غير مستغن ولا يمثل نفسه ولا له من نعم
 عابه مع عفوبه مع ما في ذلك من طلب النسيب اذا
 ادركت ووفوع الشخا حتى يتفانوا والفر من
 الخوف لله هو الدين والرسول والائمة والفضا
 وجرمة العمد وعلى المسلمين والغرب بعد
 للرجوع عن الدين وفرك موازية الانبياء والبراءة
 لفساد الاموال كما حرم اعطاء المال السفينة وعلا
 براء النسيب ذهاب العروف وفرك الفرض تلف
 الاموال والفساد الظلم وشك نسيب كسر نيك
 كسب تلف موال حسب وفساد النسيب دران
 بنسبتين بايكدي كخوب وبدكفن وبلا
 ازهر فساد وجود خود شخص وفساد وفساد شخص

وفساد النسيب
 وفساد الموارث
 وفساد الاموال
 وفساد النسيب
 وفساد الموارث
 وفساد الاموال

وفساد النسيب
 وفساد الموارث
 وفساد الاموال

اهل او که اعظم از تمام فتنها است در واقع منشاء
 خرد هم این مذکور است ^{ست} فزون جمع اهفتم
 افکار از این و ذلالت الناس پیشتر و الحادیت و اینها
 معمولاً لغو امر ضوا عنه و از اخبار معلوم میشود
 که علت خرد مغنا و محاسن لهو و لعب و هرزهگی و
 بیکاری همان لهو و الهذا در برابر ^{ست} قرآن خواندن
 بصورت صحیح مدح سید و علی بن الحسین خوش
 اواز بود و هکذا با قراء و نیز از خبر تهذیب
 و غیره معلوم میشود که علت در خرد نباحث
 ادخال رجال بر نساء ^{ست} و لهو او معلوم که ^{ست} نفاق
 کشید لهو ابل ^{ست} است فوفی جمع السموم و علت
 نباحث بعد معلوم خواهد شد که ^{ست} این مو
 هشتم آنکه جهت حرمت ^{ست} سؤال ایستادگان
 که مذلت

که مذلت حاضر و فقر عاجل او پس است ^{ست} نفاق
 در مذلت انصورت وان همبکل وانکثافت
 جامه وان ذلت که دیده شده کسان بسیار
 با نشان وقت نفاق خود بی دست و پا شده چنانچه
 ادنی شخص رفیده و با نوضوح آنها با الناس بی روی کفایت
 خوابیده و نفاق کشیده و دیده شده که از ما
 اخفاء بعضی در برابر هانند نفاق ^{ست} می کشیده
 ختم آنکه چون عالم محل تمدن آباد هر کس ^{ست} با کسی
 مشغول باشد عالم طایر باشد و کسب ^{ست} شرع و منقسم
 با حکام خسته شده و اجال و واجب ^{ست} کفایه و مطلق
 او مدوح ^{ست} ایستاد که نوز حضرت صادق ^{ست} کرد
 شد که فلاه شخص در دنیا است ^{ست} لکن نفاق تجارت
 کرده پس حضرت ^{ست} مدبر فرمود عمل شیطان ^{ست}

۴۰ ورسیده که کاسب دوست خدا آواز ^{ست} نیست
 کسب که ^{ست} کاسبی که در خود را کل بر غنیمت و
 رسیده که سه نفر دعاء آنها مستجاب نیست یکی
 آنکس که مال داشته باشد و او را فاسد کند
 چه بینه بکسی دهد و چه بنوع دیگر و بعد
 دعا کند که خدا یا مار و زری بدهد و مال بدهد و رسیده ^{ست}
 که بصر او در مال او ایمان او بر وایت ^{ست} فقره الرضا
 نوحه مرد ضعیفه خود را از غوث و رسول ^{ست} فرمود
 عبادت هفتاد جزوا اصل آنها طلب جاهل است ^{ست}
 و کاظم فرمود خدا دشمن دارد مردی که در راه صلوات ^{ست} فرمود
 ماعون کسی که به الشرا ضایع گذارد و امثال ^{ست}
 ذلك بسیار است که نیست که شریک ^{ست} الشریک است
 و کسب تو امید دارد و نمیتواند و نمیتواند امید کردن
 و اگر بجز از رحمت

و افضل الصلاة

و اگر بجز از رحمت قلب پیدا کند خرج نریا کشت
 نخواهد بود چه جای عیال با یک جامه عیال را بدد
 و به فروشد و نریا که میخورد بلکه شاید بکشد غیرتی
 مضطرب شود و خود عیال را فروشد و با الجماله اگر عیال
 چند را باشد با کل ^{ست} غیر که خود در پی او و فسق ^{ست}
 براید در هم از راه زنا و لواط و غفث او این چند وجه ^{ست}
 اول آنکه شک نیست که زنا حرام است و هر چه باعث ^{ست}
 باشد حرام او خواهد گشت وجه انحراف نریا که از زنا
 و دیگر آنکه در خبر آن خصا که رسول ^{ست} فرمود از زنا
 اجتناب کنند که در آتش بدی است در دنیا و آخرت ^{ست}
 اما در دنیا پیوندها و طراوت سرور امید و فقر ^{ست}
 و غیره را کم میکند و اما در آخرت با میشود سخت تر ^{ست}
 حساب و خلوص در نریا ^{ست}

مستود که رضاء فرمود الصغار من الذنوب طرف
 الی الکبار و من لم یخف الله فی القلیل لم یخف و الکثیر
 و در کتاب اسرار القلوب که انس گوید در آنجا که
 بزنی افتاد و محاسن او را مثل کردم تو صفت آنکه آمدیم
 بزنی وارد میشود و آثار زنا او نشناخته است در چشمها
 شما مگر عهدی که زنا عیب نظر او در صافی که مردی
 برسد که هر وقت که بر او مرد داخل شود استنباس
 و تنگی مثلا تمام و آن زن بخوانم فرمود خوار گشت
 بر او افتد که برهنه باشد گفت نه فرمود لهذا از یک
 و خبر کن که جهت پنهان کردن نظر او در صحیح بخاری
 که رسول ص فرمود حرام است برای زنان که بقیه
 یکشنبه را در آنها بجا نماند و محرر برود و در
 کافی است که صادر است فرمود که
 کان امیر المؤمنین

کان امیر المؤمنین پیام علی النساء و کان یکره ان یسلم علی
 الشابة منهن و یقول الخوف یعجبنی صوتها فیدخل
 علی اکثرها اطلب الاخرة و در مرض الشهادة روایت
 کرده که زنی چهاره میگردد در چشمها باود و خشنند
 حضرت امیر فرمود نکاد کردن و چشمهای مردمان
 صاحب شهوت سبب هلاک خود آنها و سبب زانی
 مثلا تون میشود هر کس نکاد بوزی کرد و او را خوش آمدید
 باذن خود مقابله کند که از آن مثل آن او در شرح ابواب
 الحدید و اینی که فرمود که لا تکتفون حد بالانظر الی النساء
 لك فانه لا یوزن حد ما حفظت عهدت و ان استطعت
 ان لا تظر النوب الیه الی الحدک فانما یوزن و انک که
 لا یبلغ العبد ان یكون فی القیظ حتی یصل الی الامام
 حدار ما به الباس و در منی حضرت است که قال محمد
 الطیار

تکارت با بلد بنه در ارضها بنیان بنیها باب و بنه
 فقلت تکارتی هذا البنت فالت بنهما باب و اناسا
 فالت انا اعطى الباب بنى و بنك تحولت اعفیه و
 فالت لها اعطى الباب فالت دعه مد حل منه الرج عك
 فالت لا انى تتاب و انت متابنا اعفیه فالت فعدت
 في بنك فالت ابك و لا افوق و ابك تغافل فالت
 الصاد و من الة فالت تحول فان الرجل والمرأة اذا تحالما
 و بنيت كان مالهما الشيطان و بنيت و بنيت و بنيت و بنيت
 کد نشه که مشغول کرد و بنیت اعراض کرد و و کرد انند و
 امثال ذلك زیاد که همد لیل برین که ابو امیر کرد و لجد
 حرام شد محض این است که شاید بکشتا فند بجام بدت
 و خلا و عفت او در برابرک کما الی غیر بجام میشود
 علاوه بر آنکه هر انچه مات هست در او ولو
 بعضی افراد

في بعض الافراد جئت فالت رسم ان الكهنة
 در پهلوی همد بنویسند خواه مرد و خواه
 زن و طالبان نوابك كوك کرده بجم میدهند
 خصوص در بعضی اجرائها و در بعضی خانه ها
 که با عفت نیستند و آمد و رفت دارند و
 البته در خانه که مرتب مجامع میدهند و از
 اراجیف ارذل جوانها و حاجب و مر
 انها بنامند حتی شوهرها و زن و مرد با هم
 بنویسند و بنیاطند با در حجاب بنیاطند و زن
 خدمت مرد اجنبی و مرد خدمت زن کند
 و خصوص که وقت باکست نشاط باشد
 البته مورد وقوع در مردم علاوه بر آنکه بنیاط
 معلوم شده که عفت از زمان و مردان نوابكها

برداشتن است و با شکر و لا محاله نظر بنا بر موم و پسند و وضو
 شنیده میشود و غیبت از زبان مبر و بحدی که
 مردی بیند که زوجه اش در پهلوی نامحرم غلطیده
 علیاً از آن میگذرد و گاهی این مرد برود و در نزد
 شوهر مقابل نشانه است که اگر هر هاشور یکسر بنشیند
 مخورند و ابداً متعرض نمیشود و منع نمیکند بلکه بعضی
 از بعضی صفت فتادی و دیوتی که حرام است میگویند
 و زوجه خود را مثل باد خضر را میگویند که فلان دست
 میگذرد با که این بیعت جمعیت از نریاک گنجان یاد مینمایند
 و نریاک صاحب خانه وقت نماید و سوخته نریاک آنها را
 او بماند و با دخلی دیگر کرده باشند طوعی گفته غیر از
 این فرقی که مذهب بدین یک تمجید کنون در حدیث از این
 از پس که فراوان شده نما موم ^{فرض} زین ظاهر در شهر

خبردار نباشند

خبردار نباشد و اینها که نوشتیم مسأله الوفوع است اگر
 بگوید که اصاب خلاف این است که موم میشود که این نوع موم
 خواهد گفت که همانکه فردی با کبری متوجه موم می باشد از باب
 مقدّمه نریاک حرام و عدم دخول غیره این از حدیث افراد
 باید منع شود تا انقدر محقق نمیشود و مشروع باید باشد
 این ناسی باشد و الا موم در صورت هم هر کس معتقد خواهد
 شد بعد از این و از خود سلب خواهد کردی اینچنین
 در تمام محله با عدت حرم آنها فرد خاصی موم و موم
 میفرمودند و حال آنکه در مجامع شرب فنون خصوص
 آنها که فقیرند مثلاً و لاجنبوکت نیستند اینگونه
 امور البینه واقع است بلکه اینچنینند ام و الموم
 الرأوی همینگونه بل از نریاک صاحب است که او است
 در طهران و الله اعلم امره با انتظام ^{حضرت} او است

سلام کم و او از زن جوانترم و اینها با هم میگویند
 جوانان نام در خلوت نشینند رزما یا بغلطد و حب
 زبان را که کند بد و بد در قلیان چپانند که فایده
 با کفایت و ما را خرابی پیدا نمیشود خصوص در سر که هر کس
 شده بروی هم میباشند و بنفهمند که چه بکار رفت و تا
 نوزدین ظهر میخوانند باز در هم از سرگشته و بس از زخم
 افکار خداوند برای بیخ و بنیاری است از فرموده قطع
 و زبان کشی اگر صاحب که و مال باشد و مانع نبوی
 باشد مثل آنکه مال باشد و خوف باد از با اعتقادند
 مردم داشته باشد و خوف باد از گرفتاری و مؤاخذه
 باشد و لو بسا محترم و بافتن آن باشد نمیشود که در
 نباشد یعنی اگر کسی را بداند و بداند نیست زیرا که میشود
 کسی باشد که از دیوار بازی و مؤاخذه باشد با او دید
 تواند

تواند مثلا و لهذا زود بد زدی و لکن کاتب در نفع
 و ظهور انوار در قفس چنانکه در آنجا باشند و با نیک
 میگویم همه بیام است هم همان اما علم بجست ناکه محاله
 چند نفر که در دور هم نشینند برای زبان و لا محاله
 در آن وقت بعضی فواکه خوب فیروز بنیای مرعوب
 بر سبیل لرزوم و وجوب باید باشد و الا عیش منقص است
 و اگر ممکن باشد نماید زدی نکنند و لکن اگر ممکن است
 و نداشته باشند البته هر که با هم بگویند از فرموده
 بسا خوب است لان یا طوی داشته است بخوبی جعفر
 با کور کای با خونی با پیچید و آنکو حسنی و عسکری
 مجلس باید باشد با کور این دو در بیخ و بیخ و بیخ
 در کار است با عیش بدون کوفه از الله در میان جمعی
 ابالی می بیدار میشود که کور در این امر

مراجم میدهم البته رفتن از هر باقی و مراغ و هر خانه و
اطراف مانند میاورد و لو بنفین نفی و نقیب بوار میاید و
و فوجا بجهت آنکه همچو ذکر کردم بعضی از اینها را
مخالف ازین و با جراحی میشود علامت واضح بر
آنکه آن در هر موضع که تراک کسی زاده دردی بیشتر
و هر جا که است دردی کمتر میشود و هر جا هم در این
صفحه که دردی است بعد از نفس از زیر سر تراک آمد
و با جراح تراکی که در دنیا باشد محال است بر فرض
محال که محال نباشد مسینه خواهد بود و اگر
مسینه نباشد باعث دردی خواهد بود و لو تراک
و البته چیزی که باعث دردی کردن و بی طبیعت
شود حرام است اگر کسی که لازم آید که بیشتر تراک
کشیدن نبود و یا در دنیا نباشد از تراک تراک
و چگونه

و چگونه در سابق هم در بعضی اطراف زدیست بوده
خواهم گفت که چنین است و لکن بعضی ها آنرا که است
فطرت بوده اند در سابقها ناکونه است و تراک است
پس خواهی بود هر زدی تراک است خواهی بود هر
تراک زدی است سربکاره با کلاه بسره و او تراک
مفید بخود و همه مردم را نمیتوانم که باکم بنیاس
با طایفه تراک هر کسی هستند که هر زدی تراک
تراکی میکنند و هر تراکی هر چه که تراک میدارد
دوازدهم آنکه خدمت مؤمنان تراک جوابی که از
حج افضل او از بعضی اخبار استفاد میشود که جواب
موسع ناو فتنش تراک است مقدم است ز تراک
مؤمن فطرت خداست و عباد او عباد خداست
و فضا حاجت مؤمن حج است بیا ندادن مؤمن

فکر چها

و بریناوردن حاجت ^{بست} و خوابا خدا و رسول است ^{بست} بنا
 بر ^{بست} خوابا و احامورا خدا و بشر وجه برای مؤمنان ^{بست}
 و هکذا این نیز برای او و تسبیح جنازه ^{بست} مدوح ^{بست} آ
 و هکذا است ^{بست} و ضا و زیار ^{بست} و نیز ^{بست} تمام آنها
 میبرد و در زشتی و عبوسیه میآورد و حومه
 را میبرد و کج خالی میآورد و نشو و نصبت ^{بست} میبرد
 و نینا و نفاق میآورد ^{بست} و سیزدهم آنکه معلوم میشود
 از فتاوی اخبار و فتاوی که مطلوب ^{بست} و تسارع ^{بست} جمال و
 نظافت و طهارت است ^{بست} در این فرموده حلال است
 برای مؤمنین ^{بست} و در این فرموده نعمت ^{بست} فرا
 اظهار در او فرموده که ^{بست} و نیز برای شما حرام
 کرده و در این امر کرده با خدا زینت در
 وقت رفتن بساجد و مساجد و خدمت

علماء

فکر چها

علماء و زینت ^{بست} اخوان و در این فرموده خداوند
 با طهارت ^{بست} برای پاک و پاکیزه و نظافت و ^{بست} است
 و در این فرموده ^{بست} باید صبا و ^{بست} است ^{بست} است
 و خرج نماید و در این فرموده ^{بست} جامه خود ^{بست} است
 نکند ^{بست} در ^{بست} و بشوید و جامه ^{بست} کونا ^{بست} یکسره ^{بست} است
 بر زمین ^{بست} آید و وضوء و غسل ^{بست} فرستاده و
 مسواک و مضمضه و استنشاق ^{بست} است ^{بست} است
 و دست ^{بست} شستن ^{بست} قبل از طعام و بعد از طعام ^{بست} است
 شده و تجدد ^{بست} وضوء ^{بست} شده و حمام ^{بست} است
 و بوم ^{بست} شده ^{بست} فرستاده و نور ^{بست} فرموده و
 حقیقه ^{بست} فرار داده و بوی خوش ^{بست} شده و
 منع از بوی ^{بست} و امثال او در جمیع ^{بست} شده و امر ^{بست} شده
 بساکن و وسیع و جار و بگردن ^{بست} و نه ^{بست} شده

از آنجا که در سقف خانه گذاشته و خاک رویه
 در خانه گذاشته و استیفاست و بدست
 است مگر و سنده و کوه مگردن در بیت الحاکم
 سنده و امرش بظهورش شاهد و مساجد سنده
 سنده و امرش بظهورش و مروت و مروت سنده
 در این شریعت رهبانیت و روایت شده که امام
 حسن که بنام او است اینها را با خود میبرد
 بود عرض کردند فرمود آن الله جبار و جبار
 و هر که از این گرفت سینه بر طرف در پوشیدن جا
 خوب بود این نوع مردم است که آنها را بداند بجز این
 هنر و موضع اصل آن زمان و پسند آنها او ماصم نوزاد
 است و متعمر در آن ترک ملا و جانه خوب و عذرا
 خوب تر است که هر که خدا تعالی بپند داد
 بجز او را

بسیار و اظهار داشت او جید خداست و در خصال او اگر از آن است
 از علی که البسوا بنا الفطن فان رسول الله كانه مفوضه است
 بالیساء ولا یلبس الشعر والصلوات علی من اذنا لله لکمال
 و بجز این نغمه علی عبده و در خفا خوانست که
 رسول خدام بیرون میامد از خانه و بعضی آنه
 در آن نظر میکرد و عمامه و جامه را در دست میبرد
 عرض کردند بفرمود فرمود بلی ان الله یحب العبدان
 یزین لخوانه اذ اخرج الیهم و رسید که الیوب
 النقی کبیر العبد و در فتح مبین است که علم که
 ابو عباس را چند خوارج فرستاد جامه بسیار
 فتم و او بود مقدسهای خوارج را او را کردند
 فخرجوا و راخواند و گفت ای اولی که تکوی ما است
 ان الله لم یخیر لیسوا و لا طعاما و در نبیوع است که

خان در لباس عالی برای معالجه کربس فرمود و لکن گفت
 عالی با بسواهد با بوم و کوفعنا لانا الواجبون و
 لانا لوامر اوله قبول و بیاید فظی قال ارفعها و کبرها
 و در فضل رضا است که ان الله بغض من الرجال العا
 وانه اذا انعم بعبده فغدا احب الیه من انزلک العفة
 و روی جصی الدار و السج الا فنیة و نظرها و السج
 السج قبله غیب الشمس و اما انک بسپار
 که ذکر انظار وضع ابرو کثا خارج او مسلمان قریبا
 عکس همه انها است و خلاف مراد حوال
 و شارع و مسالم نجی بافت شود عدم امکان
 اطاعت کردن مراد شارع او مسالم باشد خلاف
 مراد شارع مقدر از نوم است بسبب آنکه
 مراد اگر خواهی و الامر با مستدش و اندر خارج بقانون
 کند

کند مگر چه را بر سر او خفا بلیرون کند و الا از بند و معیشت
 می افتد و خوب بدین حال از طرف فرار و خانه انها کسب
 انها کسب که مستوحام رفتن و نظیف غدا زنده چه عجا کجا
 نظیف کند و بر فرض که بسپار اظهار سجده کند از صورت نزدیک
 انسا از طرفت میگرد و البته چنانچه مشهور است فادور
 و مبعوضون جاک میسود بنا بر فیه الرضا و خود از رود
 خارج فلپان و در و فلپان زور ایا بعضی عرض تطیب
 جمله است با عرض نظیف و الا با عرض نین الاخوان
 منطاب و بعضی او را منطاب میگویند اگر بگویند بعضی دیگر
 اینند میگویند انها را نسبت بحال انما یسبح بنو من
 تفاوت کرده اند با نواتها و مشهوره کسب انصیب
 ذکر انها اچار در هم از مشر و مسکر و ان از چند راه است
 انکه مذکوب نسبت که یک فصل از رساله رساله اولیای تکمیل

عقلاست و لهذا در هر مرتبه یعنی منافع عقل را منع کرده اند و در
 مقول است و در هر دو در این مرتبه هم مسکر را حرام کرده اند
 از حر و نیند و فطاع و غیر ذلک و از هر دو نیند و در سبک
 که در مسکر حرام و در سبک که ما عصبی آدمی است و نیند
 من در مسکر و در مجالس از سبک که مناسک را نماند
 عروس الشیطان و بعضی نقل کرده اند که کشند نیند
 فی الجمله مسکری در هر دو در نایخ خیمه است که این دو
 این اختیارات افوی فعلی است از این شش که الفلاس گفته مسکر
 جدا و بعضی علماء هم در پی عام که اسکار او بر نوشته اند
 و اگر چه در سبک محقق نیست و لکن میشود و قول آنها را
 داد باینکه افون در لغت بعضی سبک و منوم است
 و بخیکنند است و باینکه جمع نریا که ما مقرر نیند
 در اولها و کشند حالت بخودی و در سکر

و بحالی نظیر مسکر در بعد از عادت نیند و بعد از
 عادت که معلوم است شراب هم مسکر و ندر در نیند
 بعرف میزدند و نیند که با جوهر و نکه مست نیند ام که
 از حالت شراب خبر یابیم لکن مسکر هم که اگر کسی بخورد است
 پیوسته او را با نیند است و هم وقت سبک و فطرس و
 اگر نشاء و تر دم او تغییر حالت است از حال طبیعی که کشند
 نیست که در هر دو وقت نریا که کشند و اگر کشند
 و افتادن و در وقت خواب و نیند است در وقت
 و اگر خیال بافی و چند زدن و باریدن است مثل
 چوب و نیند پیوسته نریا است پس بعد از نیند
 گفتند که پیوسته است اسکار نیند است نه از الله عقلا
 نیست که اگر نریا نیند بالکل از الله عقلا میشود
 مسکر و نریا خواهد بود و نیند و در سکر نیند

فقیر چاره

و جاعه مشرف نشاء اند که بجای هر سدی که پیش
 نمیدانند و پیشتر از آنکه در وقت نوبت با او برسد از همه
 چیز بخیالست و وقت کشیدن او از همه چیز میگذرد
 چنانچه که پیشتر و دیگر آنکه از آنکه با آنها گذر اینها و اما
 --- در هر روز در هر روز در هر روز
 فی المسیر و الاقضا و الامور حسن من حال المشطان فان
 علمهم فی علمهم فی علمهم فی علمهم فی علمهم فی علمهم
 لعالم فظلمون انما یورد الشیطان ان یوقع بینکم العدا
 و العضا فی الخیر و المسیر و یصدکم فی کفر الله و غیر الصلوه
 غایب فی علمهم فی علمهم فی علمهم فی علمهم فی علمهم
 معلوم میشود که حالت در هر روز در هر روز است که شیطان
 باینها عداوت و بغضاء میانند از میان آنها و از ذکر
 خدا و نماز باز میدارد اما فی با کفر غیب و نماز شریف
 و عداوت و بغضاء هم معا و است که در اجتماع
 و ذکر مردم و بدین دشمنی با مردم و در کار خایه مردم میا
 پس باین علت مخصوصه خود و عمل شیطان خواصه بود

و دیگر

فقیر چاره

و دیگر آنکه در وقت اجضا است که از باغچه برسد و بدین
 از آنکه با او بود و در هر چیز که در آن داخل میشود
 صاحبش در زنا و سرقت و قتل نفس و طاعت فیها
 بود استاء بپراکند و داده با آنکه ظاهر بودن با او
 و با کجا امر اینها را میخواهند و دیگر آنکه مسی که
 کل حرامه الزنا و الشرب و الربا و غیره و جمع التوا
 فیها ضار للجسم و فساد للنفس و شک نیست که
 در این امور هیچ چیز دست نریز چون اندارد و
 دیگر آنکه مسی که در آن اقصی حرمه الخمر فیها الضما
 و بطلان العقول و الخانق و ذهاب الحیاة و الوجوه و کلها
 ذکر وجود فی شرب کافور و دیگر آنکه مسی که در
 نهیب که قال ابو الحسن الماضی ان الله لم یحرم الخمر
 لاسمها و لکن حرمها لافئها و کان عاقبها عاقبها

فرو حرکت پس نباید خبر خود را خبر خود خواهد بود و
 ذائقه خواهد بود پس این چهار وجه دلیل است که مستقفا
 میشود و آنچه از مذکور است و لکن از هر یک از این
 چند دلیل منشعب میشود و آنچه عمده در این
 مادی حرمت نام بر آورده است خبر است که در این
 رسیده با بجهت این چنین امر واقع در این زمان
 فقرتم و اگر بخوایم موشکافی کرده در این رسیده
 است با حرمت این باشد که با هم میشود مثل آنکه
 بگویم فوله معرفه الله را میرد و بیعت است که
 اشکال کنند کسانی که در خفا خفیه اعمال نا
 شایسته داشته اند اعمال خود را و این را هم لکن
 موکلین است و بیعت غیبی و نه است و مانع
 تحصیل علم و امر معروف و نهی از منکر است و بیعت

توهین

توهین بضيف است و مانع دعا و یگانگی است و مانع
 حزن قلب و خشوع و حضور و مانع قناعت است و
 برنگه ادب حیا است و بیعت عدم و نفاذ بیهوده
 و بیعت غلطی و کشتن در سوال بگفت است و مورث
 ندادن عیب نفس است و بزرگه صلاه ارحام
 و تمام کنندگی محاسبه و مراقبه است و مورث
 خوردن مال مردم و ندادن دین است و مزاحم
 عقوبت صلوة است و مورث کندگی امر است
 و هر که نفاق و بر با و مکر است و بزرگه رحم علی نیک
 الهی است و مورث سوزن و منجر طالب غرات
 مؤخر است و بیعت نفاق و در اللسان است و ستر است
 و سبب است صفا زنی است و امثال ذلک از قضا
 که ذکر آنها موجب طول است خاتمه کتاب این

دو مطلب ذکر می شود **اول** آنکه بویک تشبیه اعظم
 معصیتهاست و این جهت آنست که ستون دین
 نماز است و این بنیاد نماز و اوقات آنکه مرتب بخواند شود
 صوم و این بنیاد نماز و اوقات عبادات جهاد است و این
 محتلف کننده است و اشیاء عبادات زکوة است و این
 فقیر کننده است و اعتبار است و اجمع عبادات حج است و این
 کافر کننده است و باو است و از هم در نظام هم است و این بر
 برنده است و از هم در مرتبت و اوج است و معاش
 و این مانع کسب است و اعیان است و احوال است و این
 چرکین کننده است و احوال است و احوال است و احوال است
 و این سخن گفته دلها است و لفظ است و احوال است
 و این موجب است و احسن افعال در دین است و این
 مستانم او است و احوال است و احوال است و احوال است

همه او است و احوال است و احوال است و احوال است
 ازاله او است و احوال است و احوال است و احوال است
 همد و مشاوت است و احوال است و احوال است و احوال است
 عاقبت است و احوال است و احوال است و احوال است
 بیست و پنج است و احوال است و احوال است و احوال است
 و کلمات است و احوال است و احوال است و احوال است
 و عده در دین بودن اجمع اعمال است و احوال است
 هر چه را بعد از آنجا روند باسان ممکن است و احوال است
 این جنبه افرا از خود است که باز و نفس کشند و احوال است
 می کنند و از خود و خدا خبر می کنند و احوال است
 بینی و احوال است و احوال است و احوال است
 گفته بجوی می دهد بودی و احوال است و احوال است
 خود زار و زبده می شود و احوال است و احوال است

و دیگر

واجب و اجبار و بنابر صلوة و ترك او استدرام است و با
باعث ترك او است و در كرامه بدو هم محرم است
كه فرمودند زاسر هو انتم است و كذا فقال است
صادق فرمودانه شرم ترك الصلوة لانه بصير
لا يعرف معياره و خوراكه او نازش لاجل روز
مقبول است و فرمود در جهنم و ادب است كه اصل
جهنم از اصل بن كند و او بر او شراب خور است و
در نهج البلاغه است كه الخمر الام و معلوم شد از
حديث كذا نشئه كه ابو الحسن ماضى فرمود حرام
خمر است و شرب با كجهت عافيتش و كذا نشئه كه
عافيت نوباك كشد عافيت خمر است بجهت الخمر كذا
ان الله حرم الخمر لافسادها و بطلان العقول
في الكفاية و ذهاب الحياء من الوجه و ان الخمر بما
وقع

وقع على امته او قتل النفس و فساد المواله و نهيب
بالدين و ينسى المعاشرة و يورث العريضة و خبري كه
بافر فرمود كه الكبرياؤ خرامت بجهت تركه داخل
مسكن صاحبش را در زنا و سرفش و قتل نفس و
خبر صادق كه انه بصير بحال الاعرف فيهاربه و الله اعلم
بما لا يدرك بالبين السيطان ان يوقع بينكم العداوة و البغضاء
في الحرم و المسرة و يصدكم عن الصلوة و الامتثال
ذلك و كذا نشئه كه عافيتها در زمان هست و مسأله
الامتن اشربا كه در كتاب مستطاب تفسير بيان السعانة
از چهارده وجه از شراب خورين بدن ترك نشئه و
طرف است بجهت انكه معافيت شراب از زوال عقل و اتم
و ترك صلوة و ذكر و عافيت ريب في حال و قتل و فساد
و امتناع لان وجه است در اين هست علاوه بر انكه

معاینه که گذشت در تقریر اولی در کتاب غلبه نادر شد
نیست علاوه بر آنکه منافع شراب هست که در شراب
کشیدن نیست و با آنکه منافع فرود اند اما کبر است
بسیروای بزرگ بجهت آنکه شراب نان دردم و هم گرم
و تر است که مناسب هیوه است بعکس نرنگ است
و سرد است مناسب موث و بلخ او جالی و عاضلم
بخلاف نرنگ که نشاهد و مشمس و مفرج است بخلاف
نرنگ کشیدن که باعث تقاضی و کدورت و
سودا و تب است و خوردن آن بقانون نبشاط
آورده است و هم نافع است بجهت حفظ صحت و نگاه
کردن فکر و تقویت فهم و تقویت دل و معدة و جگر
و تقویت دادن غذا در ماسا رفا و تحایل فضله
و اخراج کثیف آنها با طلاق و لطیف باد را در عرف

و اخراج

و اخراج صفریبول و عرف و رفع بلغم و سودا و فلهت
طبع و تقویت حواس و اعضاء و صلبه و رفع جوع
و وحشت و خیالوت مالخولیا و جنون و مفتح
و مانع بیری و رفع خجج بدن و مدد بلغمی است و
مزوج سفید او بجهت تب دق و تریت
اعضاء و تب غشی و خالص او بجهت تب
برج و بلغمی و رفع ضرر هوای و بانی و در ضداد
جهت تحایل مواد و بدرفه شدن فوق او و به
واکل او با سبب تب شو جهت غشی نافع است و
جمع اینچه ذکر شد عکس همه اینها در نرنگ
موجود است بیکرا عکس در این بیکرا
لازم نیست علاوه بر آنکه خوردن شراب
باعث زیادتی فوقه باده است و افیون برنده

و فاطح باه است و شراب صور نر افزاید و نر و قوا
 و باز نیش و سرخ و سفید میکند بخلاف نریاک
 که لاغر و سپاه و پیر کرده میکند شراب نریاک را
 چاق میکند غذا را هضم میجوهد نریاک بدین
 چوب ابله است میکند و از غذا میبندد از شراب اعضا
 فواید میدهد در جماع نریاک مست میکند
 باند همت میکند و نریاک پست همت و در
 و کد او در میکند شراب عطار در چند ساعت
 میرد و بافت شب و روز هوشیار تر میکند و
 و از یاد میکند و بارای و ندیر و فکر میکند
 کشد تمام شب و روز با که تمام عمر را خراب
 میکند و هوش و رای و ندیر را پیرد و شراب
 اعضا را قوت میدهد نریاک ضعیف میکند

مترجم

شراب طبیعت را هضم و نشاط و اعضا را سبک
 خود مپاورد و زبان او را و سخن دان و با قوت
 و ندر و میکند نریاک نمد را اعضا است و در
 از کار و زبان را از گفتار و اعضا را از کردار و بار
 از رفتار کند میکند شراب صاحب هر حال را بر
 مفاوید بخلاف نریاک که صاحب هر حال را
 مپکا هاند و شراب خلاف نریاک مپکا هاند و قوا
 سببی الخاق میکند و شراب غضب را در غیر
 مستی میرد و نریاک یا تمام میکند و با در هر
 بد نریاک میکند و شراب شجاعت و قوت فایده
 و نریاک جبین و ترس و درون همی او در شراب
 سخاوت وجود و بیفیدی او در نریاک نخل
 و پست همی و خیالات سودا و مپاورد

۵۱
 جامه نطف و بند نطف بخورد در غم چاک مسنی
 و ثوبی کتف و چرکین پیشود کاهو مشاهد الک
 شراب ذهن اصفام بدهد و شد میکند و
 جبر الیهجان میاورد و ثوبان همه را کند میکند
 شراب جیت میاورد و ثوبان کشید بغری و
 و ثوبی میاورد و مقاسد شراب همه بعد از بر
 او بطرف پیشود و ثوبان بشد پرخ چون
 و رطوبت اصلیه بد میکند ماده و تمام
 که مثل اول حال است بشود بای بعد از مدتی
 از ثوبانند که خبر پیشود و اینقدر هست که بعد
 از ثوبان دیگر مضر می نازد پیدان شود و از نصف
 ضرر بکشد منفعات خصوص اگر در او ایل امیا
 کم چندان اثر هم نکرده باشد و باز هم مضر است
 مضر

شد و امثال ذلك خوب است پس در ثوبان
 همه اش ضرر است و در شراب منافع هم هست
 و گنا هت انقدر عظیم است که از منافع او میکند
 و اعظم است چنانچه خداوند در قرآن فرموده
 است اولناک عن الخمر والمسرف فیها اثم کبر و منافع
 للناس و اثمها اکبر یعنی شراب نفع و اثم
 اگر چه دارد لکن گنا هت بزرگتر است پس صحت
 برای او منافع می رساند و گنا هت که در ثوبان
 هیچ منفعتی نیست اگر چه مامد هم که حرمت
 شرع ان منافع و خواص از شراب هم بوده و لکن قطع
 نظر از منافع و اشبه نه و انفا را برده باینکه
 و فرق ثوبان و شراب در این است که این منفعات
 آن نه و لکن ضرر پس در شراب هم هست که نوشته اند

که خوردن شراب بدون شراب طیب موجب غلظت
 و خنق و امراض دماغی مثل سگمته و صرع و فالج و جنون
 و سرام و عتشه و در دجیم و امراض گوش و چشم
 و دهان و دندان و اسهال موی و ورم حاکر
 و سپرز و خفقان و ضیق النفس و بطلان باهره و
 خطرناک و کلاه و جوششها و فساد هضم
 قوی دماغی و حیوانی و طبیعی و مورت بهای
 و عتبه و استسقای علاج و هولد سنک مثانه
 و کرده و حرفه البول و ضعف مضا و درجه
 فساد عقل و دین و ترک صلوات و کوعده مثله و زنا
 و قتل و امثال ذلك هست لکن با همه اینها مضار
 کشیدن بزبک چندان مقابل است و در آن منافع
 هست و در بزبک نیست پس بزبک بد و جا

و مرائب از شراب بد تر است که اگر امردا بر شود
 بپزند و شراب را باید بر او بر جود داد و اگر برض
 مشکل ترک این موقوف بر آن باشد باید
 کرد زیرا که ترک او ممکن است باسانی و دفع اغزش
 بقا حشر خواهد بود **مطلب دوم در مسائ**
 متعارفه بزبک کشیدن که از باقی مطالب این
 کتاب نواز اینها را استفاد نمایند و در آن صده
 مسئله ذکر میشود چنانچه اگر در سب
 نشیخ نماید استند که لا بر حرمت وارد آن کتاب
 بصدد و ده مپرسد اول بزبک کشیدن حرام
 و حرام تر از هر حرام است دوم جوهر کشیدن است
 حرمه آنرا است بجهت پیشرو شریک بود
 مفسد و استووم حلیت او بر زبان جاری

کردن و فوای دادن با و حرام است چهارم قطع
 بهر سانند بحالت و وحکم قطع بحالت او کردن
 بدعت است پنجم نهی کردن او از باب نهی از منکر
 بر هر فادری واجب است ششم چون معصیتی است
 که شکره اش عالمی است نهی از او بهر قسم لازم است
 ولو بضرب هضم منع از او لازم است ولو بفظ عموما
 بعد از منع از او ولو آنکه بعضی ناسخ شوند هشتم بر
 کسی که قدرت بر منع فعلی ندارد قطع و یا نهی لازم است
 ولو بصیحت در خلوت تمام کسانی که در منابر مواعظ
 و فضاخ میگویند از جمله مسائل مرغوبه ذکرها است
 که این مسئله را گفته باشند و هم گفتند این که تو با
 کشتن برای مردم نافع است مشاره خوب نیست
 یا زدم فلان تو باکی یکی گستانند حرام است

دوازدهم

دوازدهم تعارف کردن بگشتن تو باک بدست آوردن
 تو باک گشتن کردن کسی را ضلالت است چهاردهم
 اشکار کردن گشتن از حرام بر حرام است که
 مستند سینه به او منفع حسنه است کافی الحدیث
 یا نوزدهم اگر به بینند کسی تو باک میکنند و
 بزور دهند حرام و تشبیح فاحشه است مگر
 هرگاه احتمال ترک برود یا تشبیح شان نوزدهم
 هرگاه ظویر عام باشد که از انتشار از ترک خواهد
 آنکس واجب البرزق هفدهم هرگاه دانی که کسی
 تو باک میکنند و بدانند که اگر فلا نکس خوب است
 او را منع میکنند و انهم منع او البته ترک میکند
 واجب با و خبر دهی و الا فلا هجدهم باید ناسخ
 مشرف زاید بودن تو باک گشتن در حرام است

که استبار غنبت دیگران شود نوزدهم دیگری
را بنزد خود برای نریان کشیدن و او دادن بد
پنجم یا چیرغ داشتن مثل زن فروشی کردن و
بر حرام است بیست و یکم دکان بکرای دان
برای یا چیرغ یا بتر باکی که بدان یا چیرغ خواهد کرد حرام
بیست و دوم منزل به همین نوع با و کرا دادن حرام
بیست و چهارم فلان نریان داشتن که شاید گاهی
بکرا آمد بد است ولو همان باشد بیست و پنجم
در خانه شخصی فلان کشید دیگران نباید
دفعی شد ولو همان باشد بیست و ششم
چاق کردن فلان نریان برای کشیدن نریان حرام
و اعانت بر آن است بیست و هفتم چاق کردن
عین کشیدن نریان حرام است بیست و هشتم

نریان

نریان نریانکی فروختن ^{باید} نریانکه او خواهد کشید
حرام است در جمع النورین است که قال
النورین مناع الحمر فالبسته من الخنازیر ای داخل
فلا ارامنته بیست و نهم نشان دادن نریانکی
نریانکه که دارد بد است سی و یکم ^{باید} نریان
کرا دادن بمعامله کری که نریان میخواهد بتر
مفروخته باشد و بیست و دوم نریان سی و یکم
وسی و دوم در صورت نریانکه او را داده ^{ارد}
در معامله خوب نیست کرا دادن با و در ظن
کشیدن خوب نیست با و نریان فروختن
سی و سوم برای کشیدن نریان کشیدن نریان
مالیدن بد است سی و چهارم کوزه فلان نریانکه
بغیران کار بکار نباید یا معلوم باشد که برای

مطلب دوم آخانه

۹۲ کشید است فروختن او حرام است سی و پنجم در غیر
این دو حال هم خوب نیست سی و هشتم کوزه کری
ساختن کوزه فلینا توپاک حرام است اگر بکار
خورده یا برای کشیدن تریاک مخصوصا باشند
سی و هفتم بدون آن خوب خواهد بود سی و
نهم فلان تریاک فروختن نیز با کسی با علم با اگر بکار
دیگر خورد حرام است سی و نهم بدون آن
هم خوب نیست چهارم شکستن فلان تریاک
و اسباب خاصه او واجب است اگر بکار دیگر
نمخورد و مالیت برای صاحبشند باشد
براه دیگر وضعی مرتب نشود بقانون نهی
از منکر و الا فلا و پنجم شیشه زوی
تریاک فروختن نیز با کسی با علم و دوم

ساختن

مطلب دوم خان

ساختن انشسته اگر بکار دیگر خورد یا محض کشیدن
باشد حرام است چهل و سوم بدون آن هم فروختن و ساختن
ان بد است چهل و چهارم پیه بنریاکی برای تریاک
فروختن با علم حرام است و پنجم با احتمال صرف
پیه در غیر آن صرف با زهم احتیاطا ندهند که احتیاط
در آمدن مطالب چهل و هشتم خانه برای
ساختن و اسباب خانه و اسرار است با و دادن
با یا فروختن با هم با کردن اگر معلوم باشد که
این را با اسرار است در امر تریاک کشیدن خوب
چهل و هفتم اگر کسی نماز صیبت باید بدهد با چیزی
برای روزه صیبت چیزی بگوید برای حج میزبان گشت
نباید بدهد که ظن عدم ایشان او افعال او را
و برائت ذمه در این صورت معلوم نیست که

حاصل شده باشد چهل و هشتم اگر کسی نذر کند مالی
برای عفا ببلد بیزار و غیره بکش فقط نذر
چهل و هشتم نهم اگر کسی نذر کند که بچه ها
بلد را مالی دهد یا ضیافت کند قریبا شامل
نمیشود و اگر قریبا کسی فقط را بگیرد برائت ذمه
او را حاصل نشد پنجاهم و هکذا اگر کسی نذر کند
که مالی بر ایضا بدهد که صورتی خود
بتریاکی حرام آید آن پنجاه و یکم نذر کردن بر
قرای منعقد نمیشود و هکذا عهد و پیمان
دوم شهادت قریبا کثرتا نباید حاکم شرع در
قوافع بشود پنجاه و سوم نماز و ریشتر
قربا بکش چاره نیست پنجاه چهارم تقلید
و پیروی قریبا که صاحب عزم نیست پنجاه
و پنجم

پنجاه و پنجم اگر در نفر قریباکی خورد هند نجس
شد چیزی ثابت نیست نجاست آن مگر
مظنه حاصل شود که احوط اجتناب و
هکذا اگر خبر دهند بیا کرد نشاء نجسی
برائت ذمه حاصل نیست مگر افکار ذمه
باشد پنجاه و هشتم هرگاه دو قریباکی شها
دهند بر قریب هلاک یا خروج وقت
یابد خولت و مساموح نیست پنجاه و نهم
قربا بکش امر بیکر متجاهر به او مستحب
است پنجاه و هشتم اگر مظنه قریبا نباشد
و هر امری که باشد بر مظنه غیبی و در امور حاجت
و اگر علم با واجب غیبی او پنجاه و نهم اولیا اطفال
باید منع کنند اطفال را از قریبا کشیدن و لو بودند

شصتم اگر کسی فدا کند که آنها رسامد بفسقه
 بلد برای منع با احتیاط منع و بترتیب هانت رسامد
 صاحب عمل بدتر را و هکذا باید اول فدا کرد
 اهانت رسامد شصت و یکم از پول قیمت فدا
 با فدا بانی او یا امین او بترتیبی که فروختن معامله کرد
 حرام است شصت و دوم از آنچه خوردن
 چیزی حرام است شصت و سوم اگر بوجه
 خوردن غسل کند بان یا وضو بکند طهارت
 حاصل نشد شصت و چهارم اگر بوجه
 کند ضامن است شصت و پنجم از پول آن اگر
 مکانی بخرد بر روی آن نماز اشکال دارد شصت
 ششم نوشتن بکسی که بترتیبی فدا کرد
 او دهد تا با او کند یا شفاعت کند در این

بها

بها
 حرام است و هفتم آنکه اگر طفلی در کفالت
 کسی و ولایت باشد بالغ شده تو باید با شصت
 دادن مال او را با اشکال شصت و هشتم
 اگر داد مال او را با احتمال ضامن بودن
 شصت و نهم ختنه تو یا اگر افکاد امتن و فرو
 حرام است هفتم سوختن تو یا کواهر جا ببینند
 باید بپوشد و سر بزند اگر احتمال فساد و
 قیمت او هم نیست هفتاد و یکم اگر سوخته را اگر ختنه
 و چیزی گرفت آن چیز مال صاحب او اگر با
 ضامن است هفتاد و دوم اگر سوخته را اگر
 منقطع با ما با از صلح یا عوض هبه یا فدا
 یا جعل قرار دهد صحیح نیست هفتاد و سوم
 دادن بترتیبی که مراد جوهر بکشد

چه بکار بیاید بکار آنچه بنوعی دیگر حرام
 هفتاد و چهارم کشیدن قلب را بر قلب و لو
 بکبار یا کفایا و برای تجرید که بیاید
 قسم است حرام است مثل اینکه با مادر زنا
 کند زیرا که البته نمی بماند میشود ^{بعضی}
 علی ما شاهدنا و المتاهدات ^{بیمات} من البی ^{بیمات}
 و دیگر افکار نفس جری میشود و فعل حرام
 و دیگر افکار یا قلبی کشیدن باعث جری شدن
 دیگران ابر حرام و دیگر آنکه فرمودند ما اسکر کنیزه
 فقلیه حرام و حضرت صادق فرمودند کلیه حرام
 قلبیه و کنیزه و دیگر آنکه مشروع بلید عام باشد و الا سدا
 طرق نشود و هر کس معتقد شود از جناب حاجی میرزا محمد حسن
 شیرازی سلمه الله ثم سوال کرده بودند از حکم ^{امنون} ^{سب}
 زنده

فرموده بودند چگونگی آنرا که اگر بودند فرموده
 بودند ندیم قلبیا او هم حرام است از موثقین در جناب
 مشهور است حکایت را که حاضر بود و همانا از
 دیگر نقل کرده اند هفتاد و پنجم در قلبیان
 زیرا که کشیدن خود بهر وضع باشد و لو
 دیگری بکشند نفس را بر سر و بسط
 مناوره هفتاد و ششم نشستن در
 مجلس قریب است کشیدن خوب نیست
 نوافذ باید منع کند و الا بوجیزد و لو مهمما انفا
 باشد بنا بر خوب مجمع النورین که صادق ^{حضرت}
 تمام منصور بود در ولایت ختنه پیش
 و بعد معلوم شد که بنا فسق و اثم دارند
 برخواستن و عافان پسند فرمودند حرام است

خوردن بر این مائده و هدیه اش منه پس
 دو مجلسی یا ک قاب شود غذا خورد به صورت
 هفتاد و هفتاد و هفتم خوب که زن ^{بست} هند
 بتو یا ک کشتی که در خوری حضور ^{بست} ضا و نمود
 که فایز من فعل فکا نما و ده ها الی الی فاطمه کفند
 هر که بر او فایز باو خرد هدیه گفتگو و خور
 با صد یا را ^{بست} کوفی نیست هفتاد
 و هشتم مجالس ^{بست} با تو یا ک کشتی و او نود
 تو فکشد خوب نیست هفتاد و نهم ^{بست} مواضع ^{بست}
 کش اعیان کردن لازم نیست هشتاد
 تو یا ک کشتی که بهر دشتیغ نماند با کفی ^{بست}
 و یک نماز بر مرده او اگر ^{بست} قدر کفایت ^{بست} بجا آورده
 شود هیچ ضرر نیست دلیل این چهار
 کافی

نه از منکر و زجر و خبوت ^{حضرت} رسول که لا تجالسوا مع
 مشارب الخمر و لا تعودوا من هم و لا تشبهوا لهم
 جنازتهم و لا تصالوا علی اموالهم و در آخر خوب
 دلیل آورده اند باینکه اینها مسکهای اهل
 جهنمند هشتاد و دوم چیزی دادن ^{بست} بقی با
 ولو مسایل باشد تعریف نکند ^{بست} بجهت ^{بست} و
 نهی در اخت این اخ و در این سید که
 بد هندی ما ^{بست} عرف ^{بست} بها ^{بست} مسلط خواهد کرد و
 ملائکه او را محارب ^{بست} خدا و رسول ^{بست} میخوانند
 و پنج فقره را در آن خبر ذکر میکنند که ^{بست} علما
 باین شریعت این از هر پنج و سزای حکم ^{بست} بطور
 اولی این مستلزم همان پنج ^{بست} هشتاد
 و سوم و هشتاد و چهارم ^{بست} سلام کردن و ^{بست}

بروی قریبا کی نمودن تعریف فلان در ^{کعبه}
 افکار در خبر است که من قریب الحزم فلا ^{جواب}
 وان موض فلا تعودوه و سلموا علی الیهود
 والنصارى ولا تسلموا علی مشاریکهم وان
 مسلم فلا تودوه و معلوم که این نهای من باب
 معات و بونی از منکرات و اینجا هم چنان است
 علاوه بر آنکه در خبری که گفتند که هر چه عاب
 فر داشتند آن خمر است و نفهودند محکوم حکم
 خمر است بلکه نفهودند حرام است
 و خمر است فالخمر شیماء بناء علی ذلک و در خبر
 نفهودن تصویح آیه ای از سلام علی الفاسق المعانی
 فیقه و قد ثبت انه فسق صریحی کفر ^{محرک}
 عاریکی بر و با در جواب سلام قریبا کی ^{محرک}

هشتم

هشتم و پنجم اگر قریبا کی سلام کرد جواب
 بد هدا لکن اهلسته بنغیر و باعتباری هشتا
 و هشتم رفیقند در حضور یا سفر یا صید
 با او شدن بد است هشتاد و هفتم
 قریبا کی شد خوب نیست و دلیل اینست
 علان در ساری خبر مجالس که کجا و کجا
 الیهود و النصارى خبر من کجا و کجا
 الحزم و الاضداد قریبا کی حرفان مصاد ^{قد}
 فلانته و شد نیست که این علیک موجود است
 در این هشتاد و هفتم قریبا کی ^{شاید}
 بقصد کشید خود یا بتو یا کی دادن
 یا تو ختن حرام است که انما الاعمال بالنیة
 هشتاد و نهم نقل کردن قریبا کی ^{شاید}

قریب بودن او حرام است و فصدی کردن
 برای غریبانی و دلالی و خوابیدن بین تو و آنکس و با بیع حرام
 نمودن و بکم ضامن شدن بوی غریبانی و پول تو
 حرام است و دلیل این چهار باب دلیل است بیع
 و مشاء و در هفت کردن فایده و تو با آن کرم کرد
 و حرمت فیمت آن و گرامه در کان مستفاد است
 از قول حضرت رسول العن الله الخمر و عمار
و عاصرها و نثارها و سافرها و باعها و قسرها
و اکلتها و حاملها و الحما و المحمواة الی غیر ذلک
 ده هفت اینچنان تو با آن کردن با علم بد که در
 دیگر و حارتهایم مذکور است نمودن سووم تو با
 اگر چیزی داد و حرف گفت تصد مکن و بگو تو
 و با کسی هستی در عکوفی اگر ما العی نباشد نمود

چهارم چیزی را با مانت بز یا کمد نمودن و نجیم تریا
 صاحبکار و در خیار کارت و امیدت و و کلبت
 مکن نمودن و ششم با او هموزان نشود بهر است
 نمودن و هفتم خنده در روی او مکن نمودن و هشتم
 معافه با او مکن نمودن و نهم مصافحه با او مکن
 صدم اگر بشود با او در مجلس جمع شود لاک
 کند بر این هشت مسئله بعد از ثبوت حرمت
 او و لزوم نهی از منکر و لوازم از خبر رضامت ^{حضرت} که
ولا تضدقوا احدکم ولا تقبلوا شهادته و لا تأکلوا
علوشی من مالک فان ائتمنته فلیس لک علی الله
ضمان و لا توکلوا علیه و لا تضاحبه و لا تضمن فی وجهه
و لا تضافحه و لا تضافعه الی قولہ و لا تسام علیہ
 اذا اجرت به فان ساء علیک فلا تؤد علیه

کلیا

ولا يملك معه في مجلس فان اللغات اذا التفت تحت
في المجلس صد و بكم نازن کردن در خانه که تو با
کشیده شود با جوهر تریاک با مندا اگر معین بود
و نهی شود بسیار خوب است بجهت خبر شد بسیار
صد و دوم مال دادن بمضار به تریاک کشند و
اواسد و ایدر دادن اشلاف مال است و بد است
بجهت نهی صادق از اسد مضاع انکس که عامل
بود در این عمل است و بجهت آنکه آنچه تجربه شده ان از
که تمام شده ان مال و مضار و کشته از دست
تو با کس و صد و سوم استعمال کشیدن برای مداوا
روانست بجهت آنکه معلوم شد که این نفعی است و
و بر فرض نفع دفع الوقتی البته اده اجزا و متوجه میکند
و ضرر اخذ میکند و علاوه بر یکفغ غیر مسلم
امراض

امراض کثیره باره باورد اگر خواهد بمر در پس باز بطاعت
بمراست که شهید مرده با آنکه تو با کس کشود
بجهت دفع او و مغضوب خدا و مغضوب خلوتی
و در حدیث مسی که عمر بن ادینه از صادق
پرسید که بجهت دوا و اسیر کسی چنانی مفور
که در او بیند است مثلاً نه بفسد لذت فر
نه و نه بکبر و نه بکلام کسیر بجهت آنکه
خدا فرزند داد در این محرم کرده و او
را و انعام است پس انما که تا کسی باخوش
بخال دوستی و رفیق حسین میگویند
بیا چند قالیان بکس ضال و فضل و درها
حال مستوحی مندر صد و چهارم طبیبی
اذن کشیدن تریاک دهد ان طبیب را

۷۰ دو کتاه است و رفتن نوزد انطبیب بطایب و
 عمل بحرف او حرام و الفاء نفس بنهاله است بحیث
 معلوم بودن عدم معذات او مگر اظهار سببه
 دارد صد و پنجم معالجه کردن طبیب بر تالی را در بعضی
 مرضهای مسینه و نه و ضعیفه و امثال ذلک تعریف
 ندارد زیرا که او معین در اسم انطبیب نام
 میشود مگر آنکه معلومی باشد که عیب
 میشود یا واضح دانسته بر مردم که بسبب نوزاد بود
 و علاج انطبیب ضرر نمیشود اگر رفع نبود صد
 و نسیم اجازه دادند بر تالی در هر امری علی ایضا
 جمله با حقه و غیر ذلک استدل آن نامواست بحقیق
 برودنی باشی بدیها عا لوه بو تالیان با و لیس
 معنی خود و مردم با و و مجنی او و مدین بدیها
 نوزد

اجزاء

شوند و الزام علیه کالوا علی الله وان کان حکم
 الجبر الحار غیر ما کذب او مخار و مطلق صد و هفتم
 اگر بنده را بخوری و بعد بفهمی که توباک است در وقت
 خریدن هر وقت بفهمی ضایع دارد و توبه نریک از صد و نهم در بقره المثل
 در موردی که اجبر معین نشده باشد یا فاسد باشد
 نوعی که باید رجوع با جرمه المثل شود اجزای المثل
 توباک که تراست از غیر توباک بحیث بقوی
 و بیجا او و آنکه او که کار میکنند در فعاله
 که در استدل او بر تالی ای که ذکر کرد شد
 و بیجا امر معروف و نوری از سر مجمل است بعد
 از توبت حرمش و صد و نهم معامله توباک
 کالیه بالانفسد و فرستادن توباک بد
 خارجه و تجارت آن عیب ندارد و عیب
 تجارت

۷۱ عدم علم بغرض و احتیاج طلب دیگر محدود
 بر ابناء دولت و وزراء معدلت و در ایران ایالت
 و صاحبان و حکام هر ولایت و عمال هر حکومت
 لازم است که در بی رفع و دفع توپان کشند بوده
 و غرضی که بعد از چند روز تشکد از کشند ^{بن} ان کنند
 از باغی از منکر علاوه بر آنکه رعیت ^{اولاد} خوف و
 سلطنت و حشم سلطانند هر چه رعیت ^{سود} منولر
 حاله سلطان عزیز تر و با توکلت توحی ^{سلطانها} آنکه بعضی
 عادل بد و او را نوعی میگردند که مد ^{مالک} آنها در
 آنها کس نمیرد و الان هر دولت بعضی ندایر میکنند
 که خلقو شمشیر ^{صل} و با و طاعون و خود لاک ^{انها} مالک
 بنا و انگونه مرفه را مالک ^{مالک} اندند پس چگونه شد
 که بغرض مسر بر که همه جا را گرفته و رعیت را تمام
 کرده

کرده و جاز و مال و در اینها برده هیچ منع
 نمیکند و حال آنکه سران کرده بعض
 سران و صاحبان مناصب سیاه و حال آنکه
 هزار نفر شیاع صد هزار نفر بیا کبر اسیاعی اما
 ندهد و اگر توپان برای جنگ حرکت دهند
 ما بکنند یا از بی کبر کید یاد در جنگاه این
 قلیان این قلیان کند تا خصم بر سر او بر نخند
 او را فدای دود افنون نماید و در واقع
 بعض رعیت ^{که ظلم} انکار معاش با این سبب افتاده
 پس سر او راست رافعی ^{که ظلم} است الله است
 بعلوم ناس که غرض آنکه در دفع این غرض
 سدید فرموده منع نمایند ^{بفضل و زجر و دفع}
 اگر چه جمعی هم تلف شوند چنین نیست که

۷۲ که این امر رواج نمیدارد چگونگی رواج نیاید و حال آنکه در
 فکر بزور دهند و در دستینه نیست و هیچ باک نیست
 غدا قن ایکن داشتند در بعضی کتبی های آن کتب
 و هاکذا رسد رکنه فوفان بجهت تفتیح توپاک
 ما را اگر در شرک و نه حق کرم را استودند در
 سرفند بعد از تصرف و سبب فدفن شده
 بوم از کسیدن توپاک و فروختن آن جمعی باقی
 فکرم هلاک شدند عرض کردند که کفر تبت بدو
 فقیر و جوان است که بعد از چند روز
 هنر فقیر هر قدری باقی تمام کردند لان
 کمال اسوده کی را طرز نه در بودن خضر انجا
 کسی شب زوجه اش را کشته بوده و بعد خود
 را برهنه کرده بند ز پر جامه خود را بگردن
 کرده

کتابت از نسخ و نفاک بر وجه انکه
 که در مورد نفاک و سبب کفر

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
 شماره ۷۳۷

که زنده خود را از شاخه درختی
 بلدا و چینه بود و صبح سپاه شده
 بود او را برود ند و شکم از اشکامند
 و شترج کردند شنیدیم که از در رفتن
 توپاک در آمده بود و سبب او را توپاک
 میدانشند و در ایوان بعکس قهوه
 خانه ها مفر است که کل
 این گونه ها و باعت
 اطلاق مالها و
 کرمند و عا الهی است
 عاقل و اللام
 من اتبع الهدی
 من اتبع الهدی
 من اتبع الهدی

